

SOLFASOL

ANKARA'NIN GAYRİRESMİ GAZETESİ

Aylık Gazete | 25 TL | Nisan 2022 Sayı 111 | www.solfasol.tv

Biz şimdi alçak sesle konuşuyoruz ya
Sessizce birleşip sessizce ayrılıyoruz ya
Anamız çay demliyor ya güzel günlere
Sevgilimize çiçekler koyuyor ya bardağa
Sabahları işimize gidiyoruz ya sessiz sedasız
Bu, böyle gidecek demek değil bu işler
Biz şimdi yanyana geliyor ve çoğalıyoruz
Ama bir ağızdan tuttuğumuz gün hürriyetin havasını
İşte o gün sizi tanrılar bile kurtaramaz.

Cemal Süreya

Ekoloji değil Ekonomi İklim değil Reklam

Ekonomi ve İklim Değişikliği Zirvesi
ANKARA 30-31 MART 2022
ATO CONGRESSUM

DÜNYANIN İKİ EKONOMİ VE İKLİM DEĞİŞİKLİĞİ Fuarı

Ekoloji / İklim Zirvesi | Eko İklim Zirvesine "Hoşgeldik"

>> s. 2 Akın Atauz, Ayşegül Çelik

>> s. 5 Burçin Tarhan

Eko İklim Zirvesi beklenenin aksine hayal kırıklığı yarattı. Başlığının Ekoloji değil de Ekonomi olduğunu pek çok insan gibi sonradan fark ettiğimiz zirve, Roketsan'ın yanı sıra Limak gibi bazı inşaat firmaları dahil çeşitli şirketlerin tanıtımlarının yapıldığı bir şova dönüştü.

Eko İklim Zirvesi Fuar Alanındayız
<https://youtu.be/Q-dMXQ9bzpw>

**Akın Akın Ankara
Eko İklim Zirvesinin Düşündükleri**
<https://youtu.be/SnVVDEbnBOE>

Çocuk Gazetesi içeride!

SÖYLEŞİ

Çocukların Fark Etmesi, Yetişkinlerin de Hatırlamasını İstedığımız Çizgiler

>> s. 10 Filiz Köse

Yeni çıkan Orhan Veli şiir seçkisi *Gün Olur*'u resimleyen Ayşe İnan'la keyifli bir söyleşi yaptık.

SÖYLEŞİ

Turgut Özakman

>> s. 13 Sedat Demirsoy

Ölümünden birkaç ay önce yazar ve yönetmen Sedat Demirsoy'un Turgut Özakman ile yaptığı, daha önce yayımlanmamış söyleşiyi paylaşıyoruz.

Selin Sesini Denizinde Buluşturan Şair: Abdullah Nefes ve Ankara

>> s. 8 Sencer Başat

GÜNCEL

Ankara'dan Haberler
>> s. 2 Akın Atauz, Ayşegül Çelik

ANKARA

Anadolu'daki Endüstri Mirasımız:
Polatlı Eski T.M.O. Silo Yapısının Dönüşümü
>> s. 6 Faruk Soydemir

KÜLTÜR SANAT

KültAnkara Yayında!
>> s. 19, 24 Alisa Candan Karsu

AGORA

Hırsız Senin Amacın Ne?
>> s. 20 Sinem K. Baş

Kitap Tanıtımı: Ekofili Yayınları'nın İlk Romanı:
Yeryüzünde Bir Mevsim
>> s. 21

SOLFASOL.TV

>> s. 22 Düzenli Programlar

Haydi Ankara Forumu!
>> s. 24

SOL FALSO

Aydan Çelik

Yan
RADYOAKTİF
olma!
Bugün **AKTİF**
ol!

Çernobil nükleer faciasından bu yana 36 yıl geçti.
Dünya halen büyük bir nükleer tehdit altında.

Ankara'dan Haberler

Akın Atauz - Ayşegül Çelik

Mart ayının ve nisanın ilk günleri Ankara haberlerine baktığımızda, uzunca bir süreden beri görmekte olduğumuz "kent normallerinin" sürmekte olduğu anlaşılıyor. Bununla birlikte, yine de Ankara için önemsenmesi gereken bazı başka haberler de var. Bu ay haberler, dört ana başlık altında sıralanıyor:

Ekoloji / İklim Zirvesi

- Ekolojiyle ilgili haberler
- Eko iklim zirvesi

Kamu kurumlarındaki yozlaşmalar / Ankara'daki spekülasyon toprak yağmaları / Devlet müdahaleleri

- Güvenpark
- Saraçoğlu
- Ankapark

Kentin sokakları-meydanları/ Protestolar

- Pahalılık/ enflasyon / yoksullaşma
- Ulaşım ile ilgili sorunlar / tartışmalar
- Kamu taşıma fiyatları ve zam

Gündelik yaşamda değişimler, salgından sonra normalleşmeler / Kadın

- Belediye haberleri
- STK'lar, örgütler
- Hacettepe Üniversitesi

Sanat ve Kültür olayları

Ekoloji / İklim Zirvesi

1980 sonrasında genel olarak politika yapma ve ayrılmaz parçası olarak belediyelerde, yani kent için politika yapmada geçerli olan formül şöyle: Yapılması gerçekten gereken işlerin tam tersini yapacaksınız ve toplumun karşısına çıkıp, yaptıklarınızı değil, yapılması gerekenleri, bunların nasıl yapılacağını çok renkli bir mizansenle anlatacaksınız.

Bunun Ankara'da bu ay gördüğümüz örneği, "Eko İklim Zirvesi" idi. [Haber başlıkları şöyle: *Mansur Yavaş: "Bugün Atacağımız Adımlar ve Alacağımız Önlemlerle, Geleceğe Yaşanabilir Bir Nefes Bırakmak Mümkün"* (12.03.2022/Anka) ve ATO Yönetim Kurulu Başkan Yardımcısı Yılmaz: *"Türkiye'nin Kalkınma Hamlesine Bir Fırsat Olarak Gördüğümüz İçin Bu Süreci Yönetiyoruz"* (20.03.2022/ Anka)].

Gerçekte ise, Türkiye'nin diğer kentlerinde de olduğu gibi, iklim krizine yönelik ciddi ve sistemli bir program uygulaması henüz yok.

Su konusu da, bütün kentler için olduğu gibi Ankara için de önemli. Bu önem, temel bir gereksinim olan suyun metalaştırılması, fiyatının artması ve güvenilirliğinin azalmasıyla ilgili. Haberler şöyle: [Ankara Kent Konseyi Çevre ve İklim Meclisi Başkanı'nın açıkladığı, *"Suya Saygı Bildirisi"* (17.03.2022/Anka) ile ilgili, diğeri ise, Ankara'daki musluk suyunun kalitesi ile ilgili: *"Analiz Sonuçları Doğruluyor: Başkent'in Suyu Temiz, Sağlıklı ve Dünya Standartlarında."* (11.04.2022/Anka)]

Kamu kurumlarındaki yozlaşmalar / Ankara'daki spekülasyon toprak yağmaları / Devletin "tepeden" müdahaleleri

Neoliberal anlayışla yönetilen her kentte olduğu gibi, Ankara'da da kent kamusuna ait topraklar yağmalanıyor [*Limak, AOÇ'de zehir saçacak* (13.03.2022/Birgün), *ŞPO Ankara Şubesi: Atatürk Orman Çiftliği'ne Yapılan Yollar Yine Ranta Çıktı! Tüm yurttaşları Limak'ın konut projesine itiraz etmeye çağırıyoruz* (18.03.2022/ŞPO Ank. Şb. Haberler), Mimarlar Odası Ankara Şubesi: *Cumhurbaşkanlığı'nın görevi ormanları korumaktır, köftçileri değil* (13.03.2022/+Gerçek). İmrahor Projesine karşı açılan davada: *"Bilirkişilerden İmrahor'da bilim, teknik ve doğa dersi"* (08.04.2022/ Mio Ank. Şb. Haberler), ve Beytepe'deki kamu arazisi için Türkiye Verimlilik Vakfı lehine

yapılan plan değişiklikleri konusunda: *"Ankara 7. İdare Mahkemesi, Değişiklikleri İptal Etti"* (06.04.2022/Anka)]. Haberler, devletin kente karşı işlediği suçları örneklendiriyor. Ama direnişin ve karşı duruşun sürdüğünü de gösteriyor.

GÜNCEL

Özelleştirme, ticarileştirme ve kentin yerel yönetimini ve kent halkını hiçe sayma, denetimsizleştirme, keyfi yönetim gibi, neoliberal devletin kente karşı işlediği **katalog suçlar**, hem bir önceki AOÇ haberlerinde, hem de, Güvenpark, Saraçoğlu ve Ankapark'ta, canlı örnekler olarak beliriyor. Neoliberal düzende işlenen, "kente karşı katalog suçlar" listesine, aşağıda birkaç suç daha eklenecek: *Otoriterleşme ve protestoları şiddetle bastırma* ve sonra "turizm"le ilgili haberde göreceğimiz gibi, *yoksullaştırma-soyulaştırma-mülksüzleştirme* ile ilgili gelişmelere dair Ankara haberleri de var.

Kente karşı işlenen neoliberal suçlardan birçoğu, elbette merkezi yönetimin uygulamalarından kaynaklanıyor. Ancak yerel yönetim de, olanak belirlediğinde, bu tür suçları işlemekte, hiç ikircikli davranmıyor.

Bu bakımdan Ankara'dan önemli haberler, şöyle sıralanabilir:

Güvenpark ile ilgili olanlar: ["*Yok Olmak Üzere Olan Güvenpark'ta, İmar Planları Yine İptal*" (14.03.2022/ŞPO Ank. Şb. Haberler), *Meslek Odaları: Birlikçiler de, Güvenpark'ı yok etme planlarının hukuka aykırılığını ortaya koydu* (MİO Ank. Şb. Haberler)].

Saraçoğlu ile ilgili olanlar:

[*Yargı, Saraçoğlu Koruma Amaçlı İmar Planlarını iptal etti* (05.04.2022/MiO Ank Şb. Haberler), *Saraçoğlu Mahallesinde Rant Planları İptal Edildi! Yapılar İçin Acil Önlem Alınmalı!* (04.05.2022/ŞPO Ank. Şb. Haberler), *Mahkeme, Saraçoğlu Mahallesi'ne ilişkin planları iptal etti* (05.04.2022/Ankara Gazetecisi)].

Proje alanında inşaat geçen yıl, bütün karşı çıkışlara rağmen başladı ve 1 yılı aşkın bir zamandır sürüyor. Şimdi mahkeme kararıyla iptal edildi. Ne olacak? Burada yeni katalog suçlar devreye girecek: *keyfi yönetim/yasalara uymama-uygulamama, devleti pazarın temsilcisi ve çıkarlarının koruyucusu olarak kullanma*.

Müteahhit şirket ve devlet, mahkeme kararını tanımayacak ve uygulamayacak. İnşaatı belki biraz durdurur gibi yapacak ve yeni bir kararla sürdürecektir. Buna karşı da mücadele edilecek. Önemli olan, kentlilerin/toplumların, bu tür suçlar karşısında direnişi sürdürüyor olması.

Ankapark ile ilgili olanlar: Haberleri her ay yenilenen Ankapark da, kente karşı suçlar kataloğunda: [*Gökçek döneminde 801 milyon dolara yapılan Ankapark iflas etti* (25.03.2022/+Gerçek), *Ankapark alacaklıları sıraya girdi* (28.03.2022/Birgün), *Vergisi bile milyon yuttu* (23.03.2022/Birgün).] Ankapark, bir kente karşı işlenen suçlar kataloğuna neden giriyor?

Bu konuda ayrıntılı bir tartışma ve düşünce geliştirmek gerekiyor. Asıl önemlisi, yan harcamalarıyla birlikte 1 milyar dolara yaklaşan bir maliyet söz konusuysen, bundan sonrası için nasıl bir karar alınmalı? Yeni ve ek harcamalar yaparak, çalışan bir Ankapark mı, yoksa daha fazla zarara uğramadan kente verilen bu zararı unutmaya çalışmak mı?

Kentin sokakları-meydanları / Protestolar

Dünyanın, neoliberal düzendeki geçerli kuralı şöyle işliyor: Zenginler, milyonlarca yoksulun da elindekileri alıp, daha fazla zengin olacaklar ve yoksullar da buna ses çıkartmadan razı olacaklar. Olmazlarsa; polis, bekçi, özel güvenlik ve coplar, nezaretler, burs kesme, dayak ve hatta daha da kötü muameleler...

Ankara'da yakın zamanlara kadar görmeye çok alışık olmadığımız yeni bir protesto mekanı oluştu: Ulus Meydanı ve Zafer Anıtı'nın çevresi. Emekçilerin mücadeleleri ile ilgili sokaktan ve bazıları Ulus'tan gelen haberler şöyle: [*Ankara'daki Sağlık Meslek Örgütleri: Buradayız, Gitmiyoruz, Haklarımız İçin G(ö)revdeyiz* (14.03.2022/Anka), *Sağlık emekçileri, koronavirüs salgınının ikinci yılında Sağlık Bakanlığı önünde eylemdeydi* (11.03.2022/Medyascope), *Hacettepe işçileri kazandı* (13.03.2022/Birgün), *Öğretmenlik değil ücretli kölelik*

(08.04.2022/Birgün), *Polis Bayramı'nda Ulus'ta yaşananlar!* (02.04.2022/Tolga Şardan, T24). Ulus'ta, bir de savaşla ilgili bir protesto vardı: *Türkiye'de Yaşayan Ukraynalılar ve Kırım Tatarları Ankara'da, Rusya'yı Protesto Etti* (12.04.2022/T24).]

Bunların dışında pahalılık/ enflasyon/ yoksullaşma ile ilgili haberler de önemli. Genel olarak, artan fiyatlar bakımından en önemli olanlar ekmek fiyatları *Ankara'da ekmeğe zam* (13.03.2022/Diken) ve kamusal ulaşımdaki zam. Ama önce, yoksullaşmayla ilgili diğer haberler: *Murat Emir, Zafer Çarşısı Esnafını Ziyaret Etti: "Zafer Çarşısı'nın İçine Adeta Ölü Toprağı Serpilmiş Durumda. Müşteri Yok"* (08.04.2022/Anka), *Mansur Yavaş: "İhtiyaç Sahibi Vatandaşlarımızın Elektrik Faturalarını Ödeyebileceğiniz Kampanyamızı Başlattık. Gelin, Yine Tüm Karanlıkları Dayanışmayla Aydınlatalım"* (12.04.2022/ABB Haberler).]

GÜNCEL

Ancak bu ay Ankara'nın belki de en önemli haberi, akaryakıt zamları ve dörtlü giden enflasyon nedeniyle kamu taşıma ücretine yapılan zam ile ilgili. Ankara kamusal ulaşımın bir bölümünü özelleştirmiş ve kendi sorumluluğunu küçültmeye çalışmış kentlerden biri. Bu nedenle aynı zam, kamusal kent içi ulaşım yapan özel sektör taşımacıları da etkiliyor. Haberler şöyle: *[Ankara Özel Halk Otobüsü esnafı kontak kapattı, belediye binası önünde Mansur Yavaş'a seslendi (10.03.2022/Medyascop), Ankara'da otobüs, İzmir'de minibüs şoförleri kontak kapadı, zamlar geldi: Ankara'da otobüs bileti 6,5 liraya, İzmir'de dolmuş ücreti 7,5 liraya çıktı (11.03.2022/Medyascop), Hizmet bedava olsun demek hukuken mümkün mü? (23.03.2022/T24), Yavaş: Toplu Taşımada Sabah Saatleri İçin İndirim Talep Edeceğiz (09.04.2022/Diken). Kent içi ulaşım ve ekolojiyle ilgili diğer haberler de şöyle: Mansur Yavaş, Dizelden Dönüştürülmüş Yüzde 100 Elektrikli Otobüsle Şehir Turu Attı (08.04.2022/Anka), Mansur Yavaş: "355 yeni Otobüs Siparişimize Ek 14 Otobüs Daha Satın Aldık" (04.04.2022/Anka.)*

Kamu taşımacılığına yapılacak harcamanın büyümesi, herhangi bir zam haberi gibi değil. Enerji-ulaşım, kira ve gıda

harcamaları, herhangi bir kent ailesinin, en temel harcamalarını oluşturuyor. Sorun, bu harcamaların aile bütçesinin hangi oranını oluşturduğu... %70 mi, %100 mü, yoksa %120 veya daha fazlası mı? Aile zaten bıçak sırtında bir denge kurmuşsa, daha da kısamayacağı bu harcamaların artması tam bir çıkmaz oluşturuyor ve Ankara'daki ailelerin acaba yüzde kaç, bu kalemlerdeki harcamayla, aylık gelirinin çok büyük bir bölümünü tüketmiş oluyor? Geride eğitim, sağlık, giyim-kuşam diğer ev harcamaları ve diğer her şey var...

İlginç olan diğer yön ise, bu zammı, kentin yerel yönetimi yapıyor, yani kent toplumuna en yakın olması gereken ve onun sorunlarıyla en fazla ilgilenmesi gereken yönetim birimi. Eğer belediye kentlilerin, özellikle yoksul kesimlerin içinde bulunduğu durumu önemsiyorsa, akaryakıt zammını yansıtmak zorunda kaldığını söylemek türünde olmayan, başka öneriler geliştiremez mi? Türkiye'nin bütün kurumları ekonomik krizin ve enflasyonun etkisi altında elbette ve neoliberal iktisat anlayışıyla zamları yansıtmaktan başka seçeneği yok.

Yine de, yerel düzeyde olsa bile, neoliberal ya da popülist olmayan, sosyal demokrat veya sosyalist çözüm önerileri, hatta sadece ekonomiden ibaret olmayan ve uzun erimli kentsel yararları dikkate alan toplumsal politikalar, geliştiremez mi? Bunun yanıtını hemen veremeyebilir ama hiç olmazsa bunu araştıramaz mı? Hatta bu sorunun farkında olduğunu ve kendi yetkisindeki düzenlemeleri yapmak istediğini, içten bir çaba gösterdiğini, söyleyemez mi?

Gündelik yaşamda değişimler, salgından sonra normalleşmeler / Kadın

Bu başlık altında, belediyenin bazı uygulamaları, (eğer meslek odalarını, eleştirel tutumları ve iktidarın karşısındaki duruşları nedeniyle bu kategoriye koyabilirsek) sivil toplum kuruluşlarındaki olaylar, turizmle ilgili bir haber ve inanılmaz gibi duran bir kadın haberi var. Bunların dışında, Hacettepe Üniversitesi ile ilgili yine inanılmaz gibi duran haberler...

Önce belediye haberleri. Bunlar, sonuncusu hariç, biraz "propaganda gibi duran haberler: *[Ankara Büyükşehir Belediyesi'nden 17 Bin 702 Çiftçiye 34 Milyon 746 Bin TL'lik Mazot Desteği (16.03.2022/Anka), Cenaze Hizmetlerinde Yeni Düzenleme: ABB Cenaze Yakınına Uçakla Ücretsiz Gönderecek (20.03.2022/Anka), Ankara Büyükşehir Belediyesi Nevruz Bayramı'nı Türkülerle Kutladı (20.03.2022/Anka), Ankara Otobüslerinde Gece Seferleri Yeniden Başlıyor (24.03.2022/Diken). Ayrıca, Ankara Kalesi'nin Sokakları Turizme Açılıyor (10.04.2022/Anka) ve inanılmaz gibi duran insan kaçırma/ ticareti haberi: Ezidi kadın Ankara'daki IŞİD'linin evinden 8 bin dolar verilerek kurtarıldı (07.04.2022/Birgün).]*

STK'lar, örgütler bakımından, Ankara Barosunda anlamlandırılması güç olaylarla ilgili haberler var: *[Ankara Baro Başkanı Kemal Koranel istifa etti (23.03.2022/BİA Haber), Ankara Barosunda İnsan Hakları Krizi (09.02.2022/BİA Haber), Gergelioğlu'ndan Koranel'e: İşkence raporunu açıklamayan başkan olarak gidiyorsun (23.03.2022/+Gerçek) ve Mimarlar Odası savunan STK'larla ilgili 32 Sivil Toplum Örgütünden Mimarlar Odası Ankara Şube Yönetimine Destek: Toplumsal Muhalefeti Susturmaya Yönelik Tehditlerden Vazgeçilmelidir (04.04.2022/Anka).]*

Hacettepe Üniversitesiyle ilgili haberler, (yukarıdaki sendika haberinin yanı sıra) bir üniversite ile bağdaşmaz nitelikte: *[Diken'in 'Hacettepe'de bir tuhaf 'işe alım' haberi Meclis gündeminde (01.04.2022/Diken), Üniversitede ihmaller silsilesi bir öğrencinin canına mal oldu (04.04.2022/Birgün), Mavi kod çalışmadı, ambulans gelmedi: Hacettepe Üniversitesi yurdunda kalan Hasan Can Çoban yaşamını yitirdi, polis ve rektörlük anmaya izin vermedi (04.04.2022/Medyascop).]*

Sanat ve Kültür olayları

Ankara aslında, sanat olayları bakımından çok özel bir ilgiyi ve ayrıca, bütün sanatsal olayların anlamını yorumlayabilecek türde bir bilgiyi hak ediyor ve bu çalışmalar olmaksızın Ankara'nın kültürel yaşamına ve kentin bu tür çalışmalar bakımından anlamına dair bilgiye ulaşamayacağız. Her zamanki gibi, yine yetersiz, birkaç küçük haber: *[Artankara Çağdaş Sanat Fuarını Ziyaret Eden Bülent Kuşoğlu: "En Son Feda Edeceğimiz Şey Sanat Olmalı" (13.03.2022/Anka), Bilim Sanat Edebiyat Derneği'nin kurucularından Ahmet Telli ve Cengiz Kaplan ile yapılan röportaj: Hayalleri büyük dernek BİSED: Yeni bir çıkış bulmak gerekiyordu (27.03.2022/Duvar), bir sanat haberi olmakla birlikte bir kadın haberi olarak da görülmesi gereken: Flüt sanatçısı Sibel Ayhan Bayer, Cumhurbaşkanlığı Senfoni Orkestrası'nın ilk kadın müdürü oldu (01.04.2022/Duvar) ve Anadolu Leoparı filmiyle, ama Ankara'nın karakteri ile de ilgili bir röportaj: Nostaljiye tutulan Ankara hikâyesi (06.04.2022/Birgün).]*

GÜNCEL

Eko İklim Zirvesine "Hoşgeldik"

Burçin Tarhan

Geçtiğimiz hafta Eko iklim zirvesindeydim. Oldukça kalabalık ve oldukça gösterişli bir zirveydi. Ulaşımını bisikletle sağlayan biri olarak, kapısında tuhaf gözlerle karşılanmayan bir yere gideceğimi düşündüm. (Ankara'da bir çok işletme hala size uzaylıymışsınız gibi bakıyor). Sonuçta karbon ayak izi sıfıra yakın bir araçla ulaşımı sağlıyordum ve bu zirvede en çok konuşulması gereken şeylerden biridir diye düşünüyordum. Fakat öyle olmadı. Girişte sizi kocaman bir otomobil karşılıyordu. Bisikletliler için ayrılan "yemekhane binasına" bisikletimi koyarken ilk hüsranıma yaşadım. Yoluma devam ettim. Bisikletli Ölümüne dikkat çekmek için taşıdığım pankartlar vardı yanımda. Niyetim Kent Konseyi oluşumlarından Ankara Bisiklet Meclisi'nin standına bu pankartları da koymaktı. Heyecanla stantları gezdim, bisiklet meclisini aradım ama maalesef öyle bir stant yoktu. Bisikletle ilgili 3 stant dikkatimi çekti. Birincisi Türk Telekom'un akıllı şehirler kapsamında geliştirdiği bisiklet ve kiralama sistemi, diğeri Konya Büyükşehir Belediyesinin geliştirdiği bisikletli çöp toplama aracı, diğeri de Ankara Büyükşehir Belediyesinin yıl sonunda kullanıma sunacağı elektrikli bisikletler ve deneme alanı. İklim krizini çözebilmenin en önemli yollarından biri yerel yönetimlerce geliştirilecek karbon izi bırakmayan ulaşım seçenekleridir ancak bu ulaşımın doğru bir şekilde anlatılıp yaygınlaştırılmasını sağlayacak da sivil toplum kuruluşlarıdır. Bisikletli ulaşım üstüne çabalayan sivil toplum örgütlerine yer verilmemesi en azından Ankara Bisiklet Meclisine bir stant açılması gerekiyordu. Kaldı ki ben de açılacak diye biliyordum.

Bir de bir bisiklet sürüşü organize edilmişti. Dışişleri Bakan Yardımcısı Faruk Kaymakçı'nın Dış İşleri Bakanlığında ATO'ya (Ankara Ticaret Odası) bisikletle geleceği ve bisikletlilerin de kendisiyle sürüş yapacağı bilgisi bende mevcuttu. Ancak arabaların yoğunluğundan bisiklete park yeri bile bulamadığım bir yere neden Bakan eşliğinde toplu sürüş yapıyordu? Neden sürekli bisiklet süren bir insan bisikletini adeta gizlemek zorunda kalıyordu ama

bisiklet sever bakanımızın arkasında caddeyi istediğimiz gibi ortalayarak sürüyorduk? Bisikletliye değer vermenin, "iklimi çevirme pedal çevir" demenin yolu bu muydu? Üstelik koruma araçları ile birlikte...

[...] bugün de eve sağ salım döndüm diye şükrederken nasıl bisiklet süren insanları çoğaltıp dünyayı yeşerteceğiz?

Kafamda sorularla stantları gezmeye devam ettim. O sırada herkesin "ben de ordaydım" demek için saksılarla oluşturulmuş yapay bir yeşilliğin içinde yapay gülümsemeler savurarak "selfi" çektiği ya da birilerine "bizi çeker misiniz" deyip eline telefonu bir anda tutuşturduğu bir alan vardı. Ortasında kocaman eko iklim yazıyordu. Bir anda pankartlarımla orada fotoğraf çekilmek isteği geldi. Çantadan tek tek pankartları çıkarttım saksıların arasına yerleştirdim. Öyle bir yoğunluk vardı ki pankartlarımla bir türlü fotoğraf çekilemiyordum ama gelenlerin "yeni oluşturduğum arka planı" da alarak fotoğraf çekiliyor olmasını şaşkınlık ve keyifle izliyordum. Baktım kimsenin bu durumdan bir şikayeti yok, ben de seyre başladım. Üstümde "Umut'a Ses Ol" tişörtüm, kafamda kaskım... Birileri bana "fotoğrafımızı çeker misiniz dediğinde "zevkle" deyip kadrajıma pankartlarımı yerleştiriyor öyle çekiyordum. Bir miktar ilgili gözlerle bakanlara, sevgi dolu yaklaşım bu pankartların neden burada olduğunu anlatıyordum. Bazen de ellerine pankartlardan birini alıp fotoğraf çekilenler de oluyordu. Onlar en kıymetlileriydi. Farkındalığı yüksek bir kaç kişi "burayı siz bu hale getirdiniz di mi? Çok iyi yapmışsınız! Buradaki tek gerçek şey bu" gibi tepkiler veriyordu. Fotoğraf çekilirken "bunları indirsem, sonra yine yerine koyarım" diyenler de vardı ve bir de en can sıkıcıları "bunların burada ne işi var" diyenler tabi..

"Burada ölen bazı arkadaşlarımızın, fotoğrafı var. Kimi 19 yaşındaydı, kimi 13, kimi 45... diyor kendi iç sesim... ve bir miktar kendi iç sessizliğim..

İlk gün akşam oldu. Bisikletimi park ettiğim yerde buldum. İnanılmaz trafik hala devam ediyordu. İkinci gün öğleden sonra yine gittim. "Standım" olmuştu artık orası. Sosyal medyada orada olduğumu görenler "bugün de oradaysan yanına gelmek istiyoruz" diyorlardı. Milyonlar verip stant kiralsam bu kadar ziyaretçi olmazdı herhalde diye düşündüm. Ertesi gün daha bir kendime güvenerek açtım pankartlarımı... Burası benim, ben işgal ettim diyordum gururla. Gün sonuna yaklaşmıştık. Beklenen cümle geç olsa da geldi. "Buraya bunları koymak için izin aldınız mı" dediler. Sivil giyimli bu beylere kim olduklarını sordum, "güvenlik" olduklarını söylediler. "Standımı" kaldırmamı rica ettiler. Zaten "eko-iklim" zirvesi de bitmişti. Son fotoğraf çekilenleri de bekledim ve pankartlarımı kaldırdım. Hayatımın en yavaş işini yaptığımı söyleyebilirim.

Eve dönerken kuş gibi hissediyordum kendimi. Sanki zirveyi organize etmiş kadar mutluydum. Benimkisi bir sızıntı hikayesiydi...Acaba kaç kişi orada çektiği fotoğraflara evinde bakarken arkalarında duran "Ses ver Soluk Olsun Bisikletli Ölümüne Dur De!" Bisikleti Fark et, Yaşamak İstiyorum, gibi yazıları fark etmiştir ya da ölen arkadaşlarımızın fotoğrafını görmüştür? Neler geçmiştir akıllarından?

Ben Burçin Tarhan 9 yıldır işime, alışverişe bisikletle gidip geliyorum. Pedallayan Kadınlar Platformu kurucusuyum. İnsanlara bisiklet kullanmaya teşvik ediyorum. Bisiklet sürüş eğitimleri veriyorum. Peki birçok arkadaşımızı yollarda bisiklet üstünde öldüğünü düşünürsek, iklim krizine karşı mücadele edebilmemiz için biz nasıl bisiklet süreceğiz?

Her gün işime bisikletimle gidiyorum ve bugün de eve sağ salım döndüm diye şükrederken nasıl bisiklet süren insanları çoğaltıp dünyayı yeşerteceğiz?

Şimdi buyurun, arabalarınızın rahat koltuklarında kaygısızca ilerleyip, "karbon ayak izi" kavramını dilinizden düşürmeyerek eko iklim zirvesini önümüzdeki yıllarda nasıl yapılacağını tartışabilirsiniz.

Anadolu'daki Endüstri Mirasımız

Polatlı Eski T.M.O. Silo Yapısının Dönüşümü

Faruk Soydemir

Silo sözcüğü geniş anlamda, her çeşit tane ürünün doldurulduğu, depolandığı ve başka yere gönderilme işlerinin yapıldığı tesisleri ifade ediyor. Siloların tarih öncesi çağlardan beri insanların yiyeceklerini saklamak için kullandıklarını biliyoruz. Örneğin Hititlerin tahılları toprağa kazdıkları silolarda sakladıkları, üzerini kumla örtterek, tahılın hava ile temasını kestiklerini, böylece bozulmasını engelledikleri yapılan araştırmalar ve arkeolojik kazılar sonucu edindiğimiz bilgiler arasında. Bugünkü anlamda silo binalarının ülkemizde inşa edilmesi ise Birinci Dünya Savaşı sonrasında gerçekleşmiştir.

Silolar; tahıl, yumru, kök gibi ürünlerin korunduğu, saklandığı ya da depolandığı, genellikle silindir biçiminde ambarlardır. Büyük miktarlardaki ürün stoku için yapılan tahıl siloları, geniş bölmelerden oluşan betonarme kulelerdir ve hepsi bir doldurma ve havalandırma düzeneği ile donatılmıştır.

Bu nitelikli endüstri mirasımız yakın bir zamanda Polatlı belediyesi tarafından restore edilerek toplum hizmetine sunulmuştur. Yapı halen belediye hizmet üniteleri, Nikah Salonu, Kent Konseyi gibi mekanlarla yeniden işlevlendirilerek kullanılmaktadır.

Ziraat Bankası'na, depo ihtiyacını karşılamak üzere silo ve ambar inşası hakkında çıkarılan kanunla hububat muhafaza tesisleri kurma görevi verilmiştir. Buğday üretiminin artmasının yanı sıra İkinci Dünya Savaşı belirtilerinin gittikçe artması Ziraat Bankası'nda "Buğday Masası Şefliği" adı altında yürütülen işlerin, oluşturulacak başka bir kuruluşa devredilmesini zorunlu kılmıştır.

Böylece iktisadi devlet teşekkülü niteliğinde ve buğday işleri ile ilgilenmek üzere "Toprak Mahsulleri Ofisi" kurulmuş ve bu doğrultuda TMO, ülkemizin her bölgesinde, limanlar ve yoğun üretim alanlarını dikkate alarak çeşitli cins ve tonajlarda silolar yapmıştır.

Bir sonraki ekim zamanına kadar tohumluk olarak ayrılan buğday ile arpaların depolandıkları silolar, zamana bağlı olarak değişim geçirmiş ve günümüze kadar gelmiştir.

Zamanla, teknolojinin ve sanayinin gelişimine paralel olarak siloların yapım teknikleri, kapasite ve teknolojileri değişmiştir. Zamana ayak uyduramayan ve kapasiteleri yetersiz olan silolar ise atıl duruma gelmiştir. Fakat son yıllarda gerek ülkemizde gerekse yurt dışında atıl halde bulunan silo binalarının otel, kültür merkezi vs. gibi yapılara dönüştürülerek sosyal hayata kazandırıldığını görüyoruz. Bu yapılardan biri de koruma projelerini yaptığımız Polatlı'daki T.M.O Silo Binası'dır.

ANKARA

Polatlı, ülkemizin tarih boyunca önemli tahıl ambarlarından biri olması sebebiyle siloların inşa edildiği merkezlerden biri olmuştur. Bu doğrultuda TMO'ya ait hububat silo binası Polatlı ve çevresindeki hububat mahsulün depolanması ve dağıtılması amacıyla 1950 yılında hizmete açılmıştır.

Yapı, betonarmedir ve 5000 ton kapasitelidir. Silodaki işleyiş depolama ve dağıtıma yöneliktir. Bu işlem elevatörler ve konveyörler aracılığıyla yapılmıştır. Bu amaca uygun olarak katlarda elavatörler, konveyörler, elekler, basküller ve dağıtım bantları gibi makineler bulunmaktadır.

Yapı, 2002 yılına kadar kullanılmış, teknolojik ve ekonomik ömrünü doldurduğundan işlevselliğini yitirmiştir. Depolama kapasitesinin azlığı nedeniyle de yeni depolama silolarının yapılması ihtiyacı doğmuştur. Zamanla, teknolojinin ve sanayinin gelişimine paralel olarak siloların yapım teknikleri, kapasite ve teknolojileri değişmiştir. Zamana ayak uyduramayan ve kapasitesi yetersiz olan Polatlı Silo yapısı ise atıl duruma gelmiş ve yeni teknolojiyi kullanan siloların yapılması ile birlikte, bu silo kullanılamaz hale gelmiştir. Yapı Fevzi Çakmak Caddesi üzerinde bulunmaktadır. Arka tarafta demiryolu geçmekte ve sol yan tarafında ise boş parsel yer almaktadır.

Silo yapısı restore edilmeden önce 1 bodrum kat, zemin kat ve 8 normal kattan oluşmakta idi. Yapıda 24 adet beton ambar bulunmakta, yükseklikleri 17m, çapları ise 4m'dir.

Bu nitelikli endüstri mirasımız yakın bir zamanda Polatlı belediyesi tarafından restore edilerek toplum hizmetine sunulmuştur. Yapı halen belediye hizmet üniteleri, Nikah Salonu, Kent Konseyi gibi mekanlarla yeniden işlevlendirilerek kullanılmaktadır.

Keşke, yurdumuzdaki atıl durumda bekleyen diğer TMO buğday siloları da restore edilerek yeniden işlevlendirilip toplum hizmetine sunulabilse...

Selin Sesini Denizinde Buluşturan Şair Abdullah Nefes ve Ankara

Sencer Başat

Anıları henüz taze olan şair, öykücü, gazeteci, yayıncı, editör ve derleme yazarı Abdullah Nefes'i geçen yıl Nisan ayında kaybetmiştik. Abdullah Nefes'i ilk ölüm yıldönümünde anmak yerine, onun kitaplarla yoğrulan ve mücadeleyle geçen yaşamından kesitler aktardığım keyifli bir söyleşi yapmak isterdim.

Mücadeleye Adanan Bir Yaşam

20 Ekim 1941 tarihinde Ilgaz'da doğar. Lise dâhil öğrenimini Kastamonu'da tamamlar. Üniversiteyi Dil Tarih Coğrafya Fakültesi ve Hukuk fakültesinde okur. Şiirlerini 1957 yılından itibaren *Varlık*, *Dost*, *Yeşil*, *Ilgaz*, *Çağrı*, *Yelken*, *Evrım*, *Dönem*, *Elif*, *Edebiyat* ve *Eleştiri*, *Sanat Emeği* gibi dergilerde yayımlar.

Yaşamı boyunca 4 şiir kitabı (*Nedir ki Ömür*, *Yolcu*, *Bahar Kışkırtması*, *Dört x 100 – Dörtlükler*), 1 öykü kitabı (*Sürgün*), 4 araştırma/derleme (*Deniz Hüseyin Yusuf: İdam Kararı Tutanakları*, *68 Yargıyıyor*, *Tene Dokunmak (Karacaoğlan'ın Erotik şiirleri)*, *Al Yanakta Dış Yeri (Erotik Maniler)*) yayımlar. Siyasi tarih ve araştırma konuları öncelikli olmak üzere 200'den fazla kitabın editörlüğünü yapar. Öykü kitabı *Sürgün* ile 1980 Akademi Kitabevi Başarı Ödülü'nü öykü dalında İnci Aral ile paylaşır.

1971'de tutuklanan Abdullah Nefes, 1974'e kadar Ankara Mamak, Ulucanlar ve Adana Cezaevlerinde yatar. Tarihe tanıklığını cezaevlerinde sürdürür. Ankara Ulucanlar Cezaevi'ndeyken, 1972 Mayıs ayının ilk

günlerinde Üç Fidan ile ilgili konuşulanları, koğuşlardan ve koridorlardan dizelerine taşır. Adana Cezaevi'nde koğuş arkadaşı Can Yücel ile ispanak temizlerken bir sardunyaya rast gelirler. Meraklı bir heyecanla sardunyayı yaşatmak için çabalarlarken, Başgardıyan Rıza ve adamları ellerinden alıp sardunyayı kapatırlar bir dip kapalıya.

Uzaklaşırken Bir Şehirden şiirinde, biraz sevgiliye sitemin biraz yalnızlığın ve biraz ayrılığın yanı sıra zengin bir direngen duruş sergiler.

“.....
Uzaklaşırken bir şehirden
Geriye kimler kalır usulca
Kimler kalır boz bulanık sularla
Kimlerin gülüşü kalır sırtında
Bakarken kendine tükenen sigaraya.

Uzaklaşırken kendi şehrimden
İlk öpüşün ılıklığı ilk gülüşün
Alazlarını sınımsıcak tutuşturur
Devrimin delicanlı yüreğinde
Buluşturur selini sesin denizinde.
.....”

Sanat ve politika birlikte ilerler onda. Sanatı örgütlemek temel amaçlarından birisidir. 68'liler Birliği Vakfı, 68'liler Dayanışma Derneği, İnsan Hakları Derneği, Edebiyatçılar Derneği, Birleşik Sosyalist Parti, Barış Derneği, Türkiye Komünist Partisi üyesidir.

2009 yılında Datça Edebiyat Günlerine katılır ve Can Yücel'in 10. Ölüm Yıldönümü anmalarında yer alır.

Ankara'yı Sanat ve Politika Tadında Yaşayan Abdullah Nefes

Ankara'da her yerdedir Abdullah Nefes. 1963'te TİP'de Ankara Gençlik kolları başkanıdır. 1965'te de Ankara İl Sekreteridir.

Ankara'daki yayıncılık ve dergicilik deneyimine erken yaşlarda giriş yapar. Yayıncılık yaşamına 1964'de *Sosyal Adalet Dergisi* ve yayınlarında yazı işleri müdürlüğü yaparak başlar. 1965-1966'da *Dönüşüm* dergisini çıkarır ve aynı zamanda yazı işleri müdürüdür. 1968'den itibaren *Türk Sinematek Derneği* Ankara şubesini 3 yıllığına yönetir ve toplumcu filmlerle gençliği tanıştırır. 1969'da *Ser Yayınları*'nın kuruluşunda çalışır.

1978'de *Sosyalizm-Teori ve Pratik* isimli derginin kuruluşunda yer alır. 1975'te *Ankara Dağıtım*, 1989'da *Verso* ile birlikte *Ekim Yayınları*'nı kurar. 1990'da ise DGM mahkemelerinde üç kitabından dolayı yargılanır. 1991 ve sonrasında çeşitli yayınevlerinde yöneticilik yapar ve *Umag Yayınları*'nda çalışır.

Türkiye Yazarlar Sendikası'nın yaklaşık 15 yıl Ankara Temsilciliğini yürütür. Ankara Nâzım Hikmet Kültür Merkezinde yöneticilik yapar.

Abdullah Nefes

Kaynak: www.68arsivi.org

KÜLTÜR SANAT

Erken kaybettiğimiz Ankara Edebiyatçıları için "İthaf" isimli şiirinde şöyle yazar:

Unutmak kaç kere ölür
Adnan Azar
Zaman kaç kere
Ben kaç kere ölürüm.

Eflatun kaç kere ölür
Behçet Aysan
Eylül kaç kere
Sen kaç kere ölürsün...

Gül kaç kere ölür
Ahmet Erhan
Çiçekçi kaç kere
O kaç kere ölür.

Gezgin kaç kere ölür
Metin Altıok
Klaptan kaç kere.
Biz kaç kere ölürüz.

Genç ölmek kaç kere ölür
Ergin Günçe
Türkiye kaç kere.
Siz kaç kere ölürsünüz.

Şiir kaç kere ölür
Şair
Ölüm kaç kere.
Onlar kaç kere ölürlər.

Ankara'da onun çiçekçi dükkânına gelen şiir severlerle yaptığı sohbetler, bir dönemin keyifli anılarına tanıklık eder.

Grup Yorum ile birlikte planladıkları bir program yarıda kalır. Ankara'da Sanat Meclisi toplantısına gelen *İbrahim Gökçek*'le şiir ve müzik üstüne uzun bir sohbet yaparlar. Sosyalist bir dünyayı anlatan bir film üzerinde düşüncelerini paylaşırlar ama proje gerçekleşemez.

Şiir tadında, ustanın anısına saygıyla...

1971'de tutuklanan Abdullah Nefes, 1974'e kadar Ankara Mamak, Ulucanlar ve Adana Cezaevlerinde yatar. Tarihe tanıklığını cezaevlerinde sürdürür. [...] Adana Cezaevi'nde koğu arkadaşları Can Yücel ile ispanak temizlerken bir sardunyaya rast gelirler. Meraklı bir heyecanla sardunyayı yaşatmak için çabalarken, Başgardıyan Rıza ve adamları ellerinden alıp sardunyayı kapatırlar bir dip kapalıya.

KAYNAKLAR

- <https://68arsivi.com/abdullah-nefes-kimdir/>
- <https://m.bianet.org/biamag/tarih/243354-abdullah-nefes-gecti-buradan>
- <https://www.cumhuriyet.com.tr/haber/sair-abdullah-nefes-hayatini-kaybetti-1829781>
- <https://www.biyografya.com/biyografi/27062#>
- <https://haber.sol.org.tr/haber/sosyalizmi-ve-siiri-yurt-edinmektir-abdullah-nefes-30494>
- <https://www.sozgazetesi.org/kueltuer-sanat/neslihan-dagli-ile-seckin-siirlerde-abdullah-nefes/>
- <https://www.cumhuriyet.com.tr/haber/can-yucel-aniliyor-79242>

ŞÖYLEŞİ

Çocukların Fark Etmesi, Yetişkinlerin de Hatırlamasını İstedığımız Çizgiler...

Hazırlayan: Filiz Köse

Filiz Köse: En başa gidelim nerede doğdunuz, eğitiminiz... Sanatla ilk buluşmanız nasıl oldu? Etkilendiğiniz illüstratörler oldu mu?

Ayşe İnan: Ankara'da doğdum, 1972'de. Artık uzakta kalsa da çocukluk; kimi özel anlarıyla daha çok hatırlar olduğum, bugünümü de hissetmemi kolaylaştıran bir dönem benim için. Değişen ilgi alanlarım olsa da temel tutkum çizerek anlatmaktı. Görsel belleğimde yer eden mucizevi karşılaşmalar yaşadığımı bugün de hatırlıyorum. Okul öncesi oyun, bahçeler ve doğa... Çizgiden çok çamurla biçim verdiğim heykelimsi karakterlerle uğraşım var aklımda. Babaannemin manileri, büyük bir bahçe, meyve ağaçları ve birçok bitki ve canlıyla rüya gibi hatırladığım bir çocukluk. Bahçenin dışında uçsuz bucaksız bir arazide koşan yıllık atları... Bugün de yıllık atlarının tesiriyle bahçenin dışında ufuk çizgisi yok hissi hafızamda. Zamanımı genişletiyor, şimdi gibi hissettiğim bazı hatıralar. Bugün de mutlulukla hatırladığım ilk çizgiler, hatta ilk sergim anaokulunda.

İlköğretim babamı kaybettikten sonrası, amcamın getirdiği Doğan Kardeş dergileri, müthiş hikâyeler, sonra belleğime yerleşen 'Küçük Kara Balık' karakteri, minik minik resimli kitaplar yapmaya başladım. Ortaokulda Aziz Nesin ve 'Şimdiki Çocuklar Harika'; bunlar benim için unutulmaz karşılaşmalar. Büyükanne, büyükbaba İstanbul bahçeleri ve oyuna doyamayan ben.

Etkilenme duygusu sınırsız bende, ama bu duygunun içinde kaybolmamam, kendimi de bulmamın zorunluluğunu asla unutmadım.

Bu süreçte kendimce tasarladığım mimari çizimler. Lisede annemin ve halamın etkisiyle iplikler, yumaklar ve kumaşlarla model çizimleri etkilemiş olmalı ki beni, lise sonrası bir yıl stilistik eğitimi aldım.

Çizmeye çalışmak, baktığımızda görmediğimiz ayrıntıları kavramamızı, hissedip algılamamızı sağlıyor. Varlıkların ayrıntılarda gizli özellikleri ve tabii güzellikleri yeni bir bakış yaratıyor insanda.

Gene de tam olarak neyle uğraşacağımı seçemediğimi sanıyorken 94 yılında Hacettepe Güzel Sanatlar Grafik Ana Sanat Dalında eğitime başlamış buldum kendimi. Artık kendimi çizer sandığım havalı yıllar.

Bu süreçte elçilik kütüphanelerine ve Bilkent kütüphanesine tipografi merakıyla başlayan ziyaretler sırasında çocuk kitapları raflarını keşfettiğimde çizerlik havam sönmeye, ustalardan etkilenmeye başlamamla birlikte yeni bir yol açıldı bana. Türü içerik ve biçimdeki çocuk kitaplarını keşfettikçe dünyanın ne denli geniş ve zengin olduğunu anladım. Ülkemizdeki ustalara özel bir tutkum vardı: Abidin Dino, Can Göknil, Mustafa Delioğlu, Ferudun Oral, Selçuk Demirel, Behiç Ak, Ferit Avcı, Nazan Erkmen, Haslet Soyöz, Gürbüz Doğan Ekşioğlu gibi sanatçılar fazlasıyla etkilemişti beni...

KÜLTÜR SANAT

İllüstrasyon dersimiz yoktu fakat çocuk kitapları resimleyen hocam İsmail Kaya bu konuda yapılan iyi örnekler ve tekniklerle tanıştırdı beni, onun desteğini, teşvikini unutamam. Okul tezimde ilk çocuk kitabı resimlememi de yapmış oldum. Öyküsü, Doğan Kardeş Yayınları'ndan seçtiğim Handan Derya'nın "Elma Kelebeği"ydi. Divit ucuyla tarama tekniği ile yaptığım resimlerdi. Bu resimlemelerde Maurice Sendak'ın tekniğinden, Albert Dürer'in gravürlerinden etkilenmiş olabilirim. Etkilenme duygusu sınırsız bende, ama bu duygunun içinde kaybolmamam, kendimi de bulmamın zorunluluğunu asla unutmadım.

O yıllarda neden çizerliğin eğitimi yoktu diyor; dahası ayrı bir bölümü olması gerekliliğini düşünüyordum. İllüstrasyon birçok alanda kullanılıyor, ama bu işi deneyimle öğrenmek uzun bir süreç. Yayın alanında, bilimsel ve teknik illüstrasyon konu başlıklarının hemen hemen tüm alanlarında tecrübem oldu. Okulda bir bölümü olsaydı alanınızı ve kendinizi daha erken keşfetme şansınız olabilirdi.

Mezuniyetin ilk tatilinde iki yıl karikatüristlik, ardından yedi yıl ders kitapları tasarım ve illüstrasyon çalışmalarım oldu.

Resimli çocuk kitaplarının daha özgür bir alan olması gerektiğini düşünerek serbest çalışmaya karar versem de hayati gerekliliklerle illüstrasyonun diğer alanlarında tecrübe edindim. Uzun bir süre sonra resimli çocuk kitaplarına geri dönüş yaptım. Meral Akar Temizyürek'in 'Hangi Ses Benimki' ve Sara Şahinkanat'ın 'Kim Korkar Kırmızı Başlıklı Kız'dan' hikâyeleri ilk heyecanlı deneyimlerimdi.

Resimlediğiniz sayısız çocuk kitabınız ve ödülleriniz var. Neden çocuk kitapları...

Çocuklarla ilgili olması başlı başına bir neden. İnsan o yaşlarda şekilleniyor. Okuduğumda beni büyüleyen, bana soru sorduran metinlerin zihnimde oluşan resimlerini düşünürken çocuğun algı dünyasında yaşamaya çalışıyorum. Bu mesleğimin bir refleksine dönüştü. Çocuksu coşkunun tazeliğindeki enerjik duygu bütün ruhu kuşatır. Bunları aktarmanın en güzel, dolaysız, sahici yollarından birinin çizim olduğunu düşünmemdir nedeni. İşimi seviyor olmam kadar zorluğu da beni devam etmeye yüreklendiriyor. Biriktirdiğim tüm duygulara renk verirken çocukluğumdaki gibi boyalara, kâğıda bulaşıp o dünya tatlısı çocuklara, onların büyüülü, ezber bozan dünyalarına ulaşabiliyorum.

Öyküsünü çalıştığım arkadaşlarımla aynı ruhta buluşmam, kimyamızın tutması ve sihirli birliktelikle ürettiklerimizden aldığım geri dönüşlerin duygusu... Daha iyi şeyler üretmek için sabırsızlığımı kıskırtıyor...

Orhan Veli Şiir kitabının basımı henüz gerçekleşti. Ankaralılar kitap çizimlerini ilk olarak KA Atölye'deki Orhan Veli buluşmasındaki sergide gördüler. Ben de burada gördüm ve çok etkilendim. Yaratma sürecinizden biraz bahseder misiniz?

Orhan Veli, hepimizin çocukluğu, gençliği... Kitabı yayına hazırlayan Filiz Özdem'den öneri geldiğinde evdeki tüm kitaplar, yeni baskılar, araştırmaları heyecanla okumaya başladım. Şiirleri tekrar tekrar. Fakat ne kadar anladığımı, öğrendiğimi, hatırladığımı sansam bile bildiğimden kuşkulandıyordum. Uzun bir düşünme ve karalama dönemi geçirdim. Ara verdim, unutma noktasına geldim. İlk çalışmalarım şiiri neredeyse bütün imgeleriyle görselleştirmeyi; sonra bundan vazgeçtim. Onu kendi imgelemimde yeniden biçimlemeye yöneldim. Bendeki izleriyle Orhan Veli oluşmaya başladı. Doğan Kardeş Yayınlarından çıkacak olması ayrı bir önemdeydi; çocukluğumun güzel bir devamı gibi... İlk kişisel sergimin KaAtölye'de harika söyleşi, kısa film ve konsere eşlik etmesi benim için az rastlanır bir Orhan Veli buluşması, 'Bir Garip' Akşamıydı.

Kitap resimlemelerimi yazar ve editörümle paylaştığımda heyecanıma ortak olan kelimeler duyarım, bu duygu hoştur tabii ama tekrar tekrar yapılanlara dönüşüm ve tartışmalarım kendimle devam eder. Bu kitapta Orhan Veli'nin omzumdan baktığını düşündüğüm olmuştur. Ayşe, şurası olmamış deyip bana yol gösterdiği de. Böylesi hayali duygularla Orhan Veli'ye dair resimler karalamaya devam edeceğim.

Çizgi neye dönüşmek istediğini çizdikçe bana söylüyor, sabır ve sebatla kendine verilecek hayatı, kaderini bekler gibi, karakterim başucumda beni bekliyor. Onunla aynı sabırsızlıkla çizmeye devam ediyorum. Sonunda bütün yönleriyle tanışıyoruz, o şimdi burada oluveriyor.

Ayşe İnan

@ayseinanillustration

KÜLTÜR SANAT

Diyot Kız "Dii" gibi bağımsız resimlerinizde ya da resimli çocuk kitaplarındaki karakterleri oluşturma sürecinden bahseder misiniz?

Çocukların fark etmesini, yetişkinlerin de hatırlamasını istediğim şeyleri canlandırmaya özeniyorum. Hikâyelerde sahneler oluşmaya başladığında yazarın karaktere kattığı kişilik özellikleriyle benim sezgilerimle işleyen fiziksel ve ruhsal tasarımlama sürecim başlıyor. Araştırmam gereken bir karakterse ön okuma ve ön çizimler, çizdiğim şeyin halini anlamamı, giderek somutça görmemi sağlıyor.

Yazarlar daha çok davranışları betimliyor bu bana özgürlük alanı açıyor; sayfaları çevirdikçe karakterin diğer özellikleri ortaya çıkıyor ve zamanla yeni bir arkadaşınızı tanımak gibi kelimeler de hareketlenmeye başlıyor. Hayal gücüm içimden çıkmış ve canlanmaya başlamış gibi görsel bir seslendirmeye dönüşüyor. Çizgi neye dönüşmek istediğini çizdikçe bana söylüyor, sabır ve sebatla kendine verilecek hayatı, kaderini bekler gibi, karakterim başucumda beni bekliyor. Onunla aynı sabırsızlıkla çizmeye devam ediyorum. Sonunda bütün yönleriyle tanışıyoruz, o şimdi burada oluveriyor. Bu mucize gibi gelen eşsiz bir rahatlama duygusu...

Gençlik dönemini yaşayan 'Dii' 'Diyot' tam da bu devredeki kızımın ortaya çıktığı ve büyüyor. İnsanı teknolojiyle bütünleştiren günümüz yaşantısı yeni bir insan türü ortaya çıkarıyor. Derdim ve endişelerim yavaş yavaş bir karaktere dönüşüyor. Beni koruyan şeyse üretmek iyi olmak. Bunun gibi özellikle çocuklarla, doğal yaşam ve canlılarla ilgili tüm sıkıntılarım üzerine düşünerek çizerek çözüm aramaya çalışıyorum.

Resimli Çocuk Kitapları için üretmek nasıl bir süreç? Bağımsız üretimlerinizde sizi neler tetikliyor? Bu sürecin ruhunuzdaki etkileri neler? Çizmediğiniz bir hayat nasıl olurdu?

Genellikle okuduğum hikaye ilk okumada beni heyecandırmışsa zihnimde oluşan ilk kareleri hiyeroglif denebilecek karalamalarla çizerken kararımı veririm. Evrensel, çocuğun dahi, ne kadar derin ve zengin olduğunu unutturmeyen, didaktik olmayan, erken büyütmeyen, hayal gücümü kamaştıran, zamansız, gösterişsiz, sahici hikâyeler tercihim.

Zihnimde oluşan resimlerden emin olana kadar eskizler, sayfa planları bir tiyatro sahnesinin kuruluşu gibi devam eder. Sahne, ışık, dekor ve karakterim oluşmaya başladığında sahneye çıkar. Çocukluğumdan tanıdığım öykü ve resim duygusuyla şimdiki ve çocukluğumdaki beni doyurması gereken görseller olması için acemice başladığım karalamalardan emin olana kadar çizerim.

Hikaye bana net bir duvar örmez, çitler gibi arasından geçebileceğim özgürlük alanlarım vardır fakat hikayeden kopmadan kelimelerdeki gizi metafor olarak kullanmayı denerim, yazarın vermek istediği duyguyu, oyunları, renkleri yansıtmaya çalışırım.

Aslında bilinenden yola çıkmış ve hayal gücümle yeni bir şey ortaya koymak için düşünürken heyecanım sancılı bir karın ağrısıyla devam eder. Duygu yoğunluğunu yakalayabilmişsem teknik detayları dijitalleşen bakışımınla kontrol ederim. Güzel ya da çirkin olan duygular, doğadaki doku ve desenler, çocuk yüzleri, özellikle de gözleri beni tetikleyen şeylerden bazıları.

Resimleme süreci bitmeyen bir süreç olsa da o an sizi durduran estetik algınız zamanla değişiyor. Ne iş yaparsak yapalım iyi yapmaya, paylaşmaya çalışarak çözümler, üretimler sunuyorsak en azından yaptığımız işle mutsuzluğa çözümler üretebiliriz diye düşünüyorum. Bu yüzden şanslıyım ve mesleğimi iş olarak görmüyorum.

Pandemi sonrası teknolojinin daha yoğun şekillendireceği/dijitalleşen dünyamızda farklı tarz üretimler yapmayı planlıyor musunuz, sanatınıza bakışınız etkiledi mi?

Değişen dünyayla şekillenen korkularım, çocuklar ve çocuğum için endişelerim arttı kuşkusuz; fakat bunu iyi şeylere dönüştürmeye çalışıyorum. Normalleşmesine dert edindiğim şey, evimize çekilirken dışarı dünyayı umursamayı unutan bir algının görünür hale gelmesi.

97 yılında ders kitaplarıyla dijital resimler üretmeye başlamıştım, son zamanlarda yaptığım üç kitap da dijital. El boyamasının hiç bir zaman demode olacağına inanmam, vazgeçemem.

Geleceğe ilişkin hayalleriniz var mı? Nelerdir?

Serbest çalışanların daha özgür ve emeğin ayrımcılıkla karşılaşmadığı bir hayat, karamsarlıklara daha iyi çözüm ve katkı sağlayarak üretebilen bir yaratıcılık.

Çocukluğumuzda da aynı kitapları okumuşuz, dertlerimiz ya da bizi biz yapan ortak çok şey nasıl varsa, günümüz çocukları için bu düşünceyle sorumluluğumuz daha da büyük, buna uluslararası kalabalıkla ortak çözümler üretmek ve işe yaradığını görmek.

İllustrasyonla ilgilenen veya eğitim alan gençlere ne söylemek istersiniz?

Özellikle grafik ana sanat dalı yönelimleri için daha doğru bir tercih olacaktır. Asıl olan sevdiğiniz ve seçtiğiniz alanda sabır ve sebatla çaba sarf etmek, yenilikleri takip etmek, teknik beceriler için farklı materyaller denemek, seçtikleri alana hizmet eden diğer birimlere de hakim olmak ve çocukluklarındaki gözlem yeteneklerini canlı tutmalarını tavsiye ederim. Son yaptığınız üretiminiz sadece bir öncekinden daha iyi olması için verdiğiniz çaba, ustalaşmak yok aslında, daima acemisiniz.

Severek yaptığınız her şey gösterdiğiniz çabayla birleşince denk düşme gibi gelen mucizeler...

Orhan Veli ve sizinle tekrar buluşmak dileklerimle, teşekkür ederim...

Kırmızı Lamba
Bir Drag Queen Müzikali
28 Nisan

Acting
24,25 Nisan

Miriam Yasta
22 Nisan

Güneş Sokak No 21 Ankara 0 (0312) 467 71 72   TatbikatSahnesi Biletler: Biletix.com

Turgut Özakman*

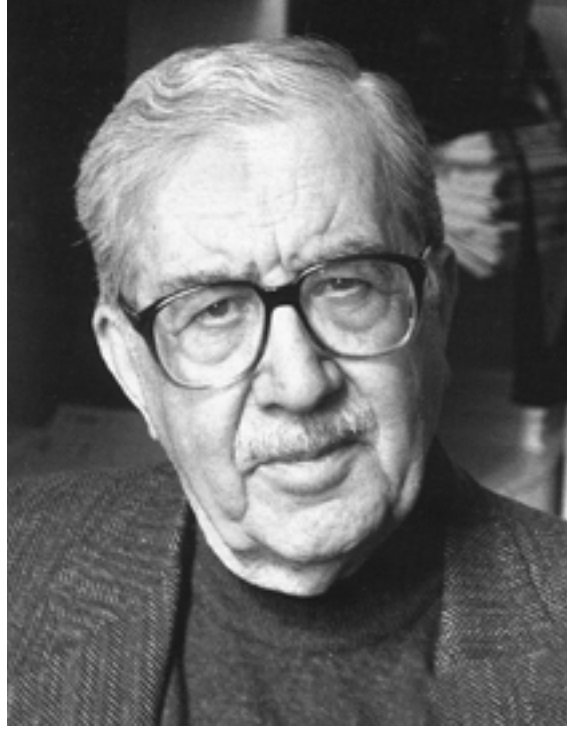
Hazırlayan: Sedat Demirsoy

Sedat Demirsoy: Çok yönlü bir yazarla söyleşmeye, nereden başlayacağım konusunda zorlanıyorum şu anda. Kitaplarınızı söyleşinin sonlarına bırakıp, önce sinema geçmişinizi konuşabilir miyiz?

Turgut Özakman: Radyoya *Keloğlan* dizilerini yazdığım sırada, filmciler konuya ilgi duydular ve *Keloğlan* filmleri başladı. Daha evvel bazı oyun konularım (*Ocak*, *Duvarların Ötesi* gibi), filme alındı ya da onlardan yararlanıldı ama benim Yeşilçam ile bire bir yüz yüze gelmişliğim yoktu. *Keloğlan* filmleriyle Hamit Gürsoy adında bir yapımcı yardımıyla Yeşilçam'ın içinde yer aldım. Bu üç-dört sene sürdü. Yeşilçam uzaktan hüküm vermesi kolay bir yer, eleştiriye açık görünür. İçinden bakınca Yeşilçam, çok da saygı duyulması gereken, bir sürü özelliği taşıyan bir dünya. Yokluklar içinde, arka planında bir sürü noksanın olduğu bir yerde, bir şey yapmaya çalışan, bunun için çirpınan yaratıcı insanlar. Bizim tiyatro okullarımız, ya Devlet Tiyatrosu'nu, ya Yeşilçam'ı eleştirerek öğrenci yetiştirirler. Sonra mezun olan öğrenciler bunların kapısında iş için sıraya girer. Doğrusu bunların eleştirilecek yanlarını söylerken, çok saygı duyulacak yanlarını da söylemektir.

Yapı Kredi'nin, *Sinevizyon* diye bir film yapım şirketi kurulmuştu. Refik Halit Karay'ın *Yatık Emine* adlı eserini filme çektiler. *Keloğlan* filmlerinden sonra bu film için de Yeşilçam'a gidip gelmişliğim oldu. *Yatık Emine* çok özenerek yazdığım bir senaryodur. Rejisörlüğünü rahmetli Ömer Kavur yapmıştı. Mektuplarımızı hala saklıyorum. Çünkü senaryoyu 'Ömer Kavur ile birlikte yazmışız gibi' bazı yerlerde yazılar çıkıyor, hiç söz konusu bile değil. O benim çok çok özenerek yazdığım bir senaryodur. Hatta filmin bazı versiyonlarında, başında yazılan, eser sahibi ve senarist adı da çıkarılmıştır. Neyse bütün bunlar o kadar önemli değil ama benim yazdığım senaryodur. Yani onun bir satırını da bir başkasının yazamayacağını azıcık benim üslubumu bilenler bilir.

Duvarların Ötesi adlı oyununuz aynı adla filme çekilmiş.

Adı öyle oldu, içeriği bütünüyle değiştirilmiştir. Bir kere temasına, amacına aykırı bir şekle getirilmiştir. *Duvarların Ötesi*, idam cezasının tartışıldığı oyundur. Film, oradaki insanları katil olarak gösteriyor. Tatlı olmadı, iyi olmadı. Orhan Elmas bir daha çekecekti. Bu sefer turistik olarak çekecekti. Mali bakımdan çok sıkıntıdaydı. Durumunu bildiğim için "hayır" demedim ama ömrü vefa etmedi, çekemedi. Keşke çekseydi, üç-beş kuruş para kazansaydı. Konunun kötü kullanılmasına razı olacaktım.

Sizin yapımcılığınız da var değil mi?

Bir film yaptım ben. *Tuzsuz Deli Bekir*'i yaptım. Ankara'da iyi film yapılı, daha iyi seslendirilir, daha planlı yapılır, daha bir sanata yatkın olur gibi, amatörce bir hevesle üç-beş arkadaş bir araya gelip konuşmuştuk ve bunun için ben de yapımcılık yaptım. *Tuzsuz Deli Bekir* bunun ürünüdür. Ama rejisörlüğünü yine Yeşilçam'dan bir arkadaşımız Yılmaz Atadeniz yapmıştır. İster istemez film Yeşilçam'ın üslubundan bir çok özellikler taşır oldu. Yani Ankara artı Yeşilçam ortalaması bir film oldu.

Sinemadan televizyona geçiyoruz. Televizyona çok ünlü iki tane dizi yazdınız, Cumhuriyet ve Kurtuluş...

Bunları TRT'nin isteği üzerine yazdım. Ben zaten *Şu Çılgın Türkler*'i roman olarak yazmak üzere hazırlığımı yapıyordum,

televizyondan bu konuda bir talep gelince -milli mücadeleyi bilen sayısı o kadar az ki, insanlarımıza bu çok büyük destan öylesine unutturulmuş ki-, televizyon kanalıyla bu gerçeğin hiç olmazsa bazı bölümlerini halkımıza duyurabilmek için bu öneriyi kabul ettim. Zevkle kabul ettim. Yirmi bölüm olarak yazılmıştır. TRT Yönetim Kurulu, kendi devletinin kuruluş destanını, çok pahalı çıkacağı düşüncesiyle, evvela bir kısa bir film yapmaya, sonra üç bölüm dizi yapmaya razı oldu. Sonra rejisör Ziya Öztan'ın gayretiyle bu altı bölüm olarak çıktı. Bir de tabii rahmetli Kerim Aydın Erdem'in ve yönetim kurulunda bulunan Gültekin Salmancı'nın bu konudaki çabasıyla saygıyla anıyorum. Altı bölümlük bir dizi oldu. Tamamı çekilseydi, Türkiye, Kurtuluş Savaşını görsel olarak, doğru olarak öğrenmiş olacaktı. Çünkü ben, senaryoyu, hayalimden bir şey katmadan, gerçekten belgelere dayalı bir belgesel film gibi düşünüyordum ama bunu tabii dramatik olarak süslemek gerekiyor. O küçük süslerin dışında gerçeğe aykırı, abartılmış hiçbir yanı yoktur. *Cumhuriyet* için de aynı şeyi söyleyebilirim. Ama *Cumhuriyet*'i çok çabuk yetiştirmek gerekiyordu, 27 ya da 28 ekim günü İstanbul'da gösterilecek ve Cumhurbaşkanı gelecekti. Yani belli bir tarihe yetiştirilmek zaruretiyle, yazılmış sahnelerin büyükçe bir bölümü ne yazık ki filme alınamadı. Onda da öyle bir eksikliğimiz oldu. İlk defa, film olarak Türk halkının ilgisine sunuldu. Sonra altı bölümlük dizi olarak yayınlandı. Altı bölümlük dizi tekrar yayınlansa, filmde de olmayan, yayınlanmış halinden de farklı, ayrıntılı birçok konuda ki boşluğun tamamlandığı görülüp, daha da iyi kavranır. Ama TRT, bu altı bölümlük dizinin, ilgi çekilerek yayınlanmasını sağlayamadı. Açıkçası bu. Bütün bunlar çok büyük tecrübe oldu. O tarz büyük filmleri çevirmenin ne kadar zor olduğunu, yazar olarak gördüm. Yani yazıyorsunuz ama o kostümün doğrusunu bulacak adamı keşfetmek ciddi bir sorun...

Dönem filmi çünkü...

Evet. Çünkü kılık, kıyafet, ortam, aksesuar, alet, edevat, aygıt, mekân konusunda ben neredeyse ömrümü verdim. Gene de kırk kere albümlere bakarım, tekrar kitapları karıştırırım, bu konularda bilgi

* Raftakiler Dergisi için Sedat Demirsoy'un Turgut Özakman ile 01 Aralık 2007 tarihinde Ankara'da yaptığı, daha önce yayımlanmamış söyleşi.

KÜLTÜR SANAT

edinmek için hangi kitabın neresinde bu konuda bilgi var fişlerim... Böyle çalıştığım halde tereddüde düştüğüm yerler oluyor ama bizim bazı arkadaşlarımız o kadar kahraman ki, hiç bir yere başvurmadan, bir ön çalışma yapmadan, dönem filmi çekebiliyorlar ve bilmeyen Türk halkı da dönemi öyle sanıyor. Bir takım yazarlar da o "niye öyle değilmiş, niye olmasın" gibi hoş yazılar yazıyorlar. Yani yanlışın savunusunu yapıyorlar. Zannediyorum ki, bilmeden çekmemek daha iyi.

Televizyon sinemadan sonra geldi sizin için ama dizi filminiz sinema filmi oldu. Buna bir anlamda tekrar sinemaya geçiş diyebilir miyiz?

Ama benim Yeşilçam ile bir ilgim olmadı bu aşamada. Film haline getirenler, TRT'cilerdi, televizyonculardı. Bunlar kamu görevlisi insanlardı, meseleye o ciddiyetle yaklaştılar, dışarıdan yardım aldığımız insanlar da, o ciddiyetin içerisinde dürüst bir duruş kazandılar ya da zaten vardı orada onu sergilediler. Geneldeki talihsizliğimiz, *Kurtuluş*'taki ekibi, *Cumhuriyet*'te bulamadık. Onların her biri, bir üniversite mezunu olmuş gibi *Kurtuluş*'tan sonra kapışıldı, gittiler. *Cumhuriyet*'te böyle bir kadroyu oluşturmakta rejisörün çok sıkıntı çektiğini biliyorum. Kostümünde yanlışımız oluyor, ya seslendirme sırasında ya çekimde diyalogda bir şey ekleniyor, o dönemde söylenmeyecek bir laf ama söylenebiliyor. Bir dönemle ilgili bir film çevirmek de, bir dizi çevirmek de, bir roman yazmak da, o dönemi ancak çok iyi bildikten sonra insanın cesaret edebileceği bir alan. Ben çok cesur insanlar görüyorum, yakın tarihimizle ilgili televizyonda bu aralarda dönem filmleri çekiliyor. Çanakkale ile ilgili bir dizi vardı, ne insanlar öyle giyinir, ne savaş alanları öyledir, ne konuşma öyle yapılır ama halkımız bunu bilmeyince de, böyle müsamerelere gibi seyrediyor. Bence Çanakkale'ye, Kurtuluş Savaşı çevriliyorsa, Kurtuluş Savaşı'na, Plevne'yi çekseler, Plevne'ye, çok büyük haksızlık ettiklerini söyleyebilirim. Bunlar sanat rüzgarından, sanat disiplininin nasip almadan yapılacak işler değil. Tarihi bilgi noksanlığı bir yana, bu çok özenerek yapılacak bir şey.

Cumhuriyet, sinemalarda gösterildiğinde okullar toplu olarak gelip izliyorlardı, tarih dersi olarak...

Ben bir şey söyleyeyim mi, ders keşke film tekniğiyle, keşke tiyatro tekniğiyle, keşke roman tekniğiyle anlatılabilse... Çünkü genç çocuklara tarihi böyle sevdirmek lazım, böyle öğretmek lazım. Böyle gır gır gır kronolojik tarih anlatımıyla, Türkiye'de tarihten nefret eden kaç kuşak genç yetiştirdik. Maalesef durum bu. Biz, kendi tarihimizi sevdirep öğretmeyi başaramadık. Biz, Atatürk'ü anlatamadık, biz, laikliği anlatamadık, biz Cumhuriyetin

kazandırdığı nimetleri anlatamadık, anlatamıyoruz, korkarım anlatamayacağız...

Televizyonculuğunuz dışında, daha da eski, bir de radyoculuğunuz var sizin...

Evet, benim en mutlu olduğum dönemdir o. Demek ki, 1961-70 arası o dönem, en genç olduğum yaş. Dört gün hiç uyumadan çalıştığımı bilirim, bundan yorgun da düşmezdim. Arkadaşlarımız da öyleydi. Çok güzel günlerdi. Derken, hepimizin özlemine çektiğimiz, rüyasını gördüğümüz, özerk, tarafsız TRT kuruldu. Onun, kuruluş dönemini yaşamış olmak, o çorbaya bir tuz katmak da çok önemli, hala unutamayacağım bir şans benim için. Ama 70 yıllarında TRT güncel siyasete bulaşmaya başlayınca ve bunu durduramayacağımızı gördüğüm zaman, izin isteyip, ayrıldım. Orada bıraktım.

Genel Müdür Yardımcısı idiniz...

Evet. Bir müessese özerk ise, bunun meşruluğunu tarafsızlığından alır. Taraf olmaya başladığı anda, meşruluğu kalmaz, özerkliği de... Nitekim, zaten fırsat kollayan güçler, çabucak TRT'nin özerkliğini soyup aldılar. TRT, hükümete bağlı bir anayasa organı gibi oldu. Hükümete bağlı bir organın tarafsızlığı söz konusu olmaz. İşte o tarihten bu yana da TRT'nin tarafsızlığından kimse bahsedemiyor. Tarafsız bir yayın da yapmıyor zaten. İnce ince, tatlı tatlı, tarafı yayın yapıyor. Yapmazsa hükümetten azar da işitiyor. Kadro alamıyor, bütçesini denk getiremiyor, yardım istese reddediliyor. Bu son otuz yıl içinde bunlar hep yaşandı.

Bir dönem, radyo öldü, diye baktık. Yani dinlenmedi...

Radyo ölmez. Ben eski radyocu olarak söylüyorum, öyle sanıldı.

Evet, yani öyle bakıldı anlamında. Ve sonra özel radyolar çıktı Şimdilerde tekrar çok ciddi bir radyo dinleyicisi oluştu. Ama yine de özel radyolarla kıyaslayınca TRT'nin özel bir yeri var gibi geliyor...

TRT'de, televizyon, böyle bir siyasi rüzgâra kapılır gider de, radyo kapılmaz. Radyo, o yüzden yine eski kişiliğini az çok koruyor. Yani radyo, radyo olmak haysiyetini koruyor. Kendini savundu. Kendini savunabildi. Ya da Allahtan ihmal ettiler, iyi de yaptılar, o ihmalinden yararlanıyor. Ben TRT Radyosu'nu gene hala zevkle dinlerim. Bir şey de söyleyeyim, cumartesi günleri, çocuk saatini de, gene ben çok büyük zevkle dinlerim.

Radyoda çalışan arkadaşlar "halen Turgut Hocanın etkisi çoktur radyoda" diyorlar...

Radyoda 65 kuşağı denilen bir kuşak vardır ki, onların tek tek hepsinde benim çok

emeğim vardır. O zamanın prodüktörleri, o zamanın spikerleri, 70 yılına kadar iki-üç kuşak gelmiştir, hepsinde emeğim vardır, doğrudur. Ben, günlerimi orada geçirmekten çok mutlu olurdum. Bir yanlış yapmaya hakları yoktu, hakkımız yoktu. Onun için ben, 24 saat Türkiye'nin nöbetçiliğini yapardım. Yanlış yapmaya hiçbirinin fırsatı da yoktu, şansı da yoktu. Ve bunun hemen tepkisini görürlerdi. Israr ederlerse cezasını da görürlerdi. En ağır ceza mikrofondan almaktı.

Bir de o dönemde, radyo oyun yazarlığı için yazdığınız bir kitap gördüm...

Var, evet var. Tiyatro yazarlarımız radyoya yazmazlar, onlara hafif geliyordu bu iş, ama bu da bir teknik yazarlık. Onun tekniğini öğretmek, amatörleri profesyonel olmaya davet etmek için ben, kurs açtım, ders verdim, küçük bir kitap yazdım, bunun temel ilkelerini de o küçük kitapçığın, el kitabının içine anlattım. TRT, benden sonra bu el kitabını değiştirip, doğru olmayan bir şekilde yeniden bastı. Bana öyle geliyor ki, birçok şeyin yanlış olmasında o yanlış el kitabının da çok büyük etkisi oldu. Bilmedikleri bir işte, yeni bir şey yapmak isteyince, böyle kaza yapıyorlar. Nitekim, bir zamanların o çok ilgiyle izlenen radyo tiyatrosu, şimdi gene izleniyorsa da, (ben zaman zaman bakıyorum, öğrencilerime yardımcı olmak içinde son on yıl içerisinde izledim), bir zamanların kalitesi hemen hemen hiç kalmadı. O eski dönemde yapılmış arkası yarınları biliyorsunuz. NTV, TRT'den aldı ve radyosunda yayınladı. Bazılarını dinledim. O zaman iyi ki bunları yapmışız. İyi ki kaydetmişiz, iyi ki saklamışız. Bunu yazanları, oynayanları, yapımcılığını yapanları büyük bir sevgiyle, heyecanla anıyorum. Ölenleri de büyük rahmetle anıyorum. Ankara Radyosu'nun draması da, İstanbul Radyosu'nun draması da, ne yazık ki eski durumda değil. Bunun temeli yazar meselesi. Sansürün elekleri çok daraltılmışsa, zaten akli başında adamların çoğu yazmıyor. Yani, kadehleri birbirine çarpıp da "seni seviyorum" diyor, hemen reddediliyor. Bu yolla 'dinleyiciyi içkiye alıştırmış, özendiriyormuş' gibi böyle saçma sapan hikâyelerle reddediliyor. Bu sansür kafası İstibdat Döneminin sansür kafasından farklı değil. Hiç kimse, oradaki iki kadehin birbirine çarpmasından doğan 'çın' sesinden ötürü içkiye başlamaz. Bunu düşünmek için ancak budala olmak lazım. Sansür kafası budala bir kafadır. Asıl önemli olan, insanın kendi kendini denetlemesi. Yazarda, çizerde, böyle büyük, kamu kurumu niteliğindeki yayın kurumlarında, yazarından, prodüktöründen, yapımcısından o öz denetim beklenir. Doğaldır bu. Milyonlara hitap ediyor çünkü. Ama sen, sansür kafasıyla devreye girdiğin zaman, işi ancak berbat edersin. Sonra da işe yarayan her türlü yazar oradan çekilir, gider.

KÜLTÜR SANAT

Argoda bir laf vardır, “bu işin kitabını yazdım” diye. İki kişi tavla oynuyorsa, yenen kişi diğerine “ben tavlının kitabını yazdım” der. Siz gerçekten de yazarlığın kitabını yazdınız. Aynı zamanda yazarların da hocasıdır...

Şey hoşuma gidiyor benim. Amatör bir hanım, kitabı okumuş, mektup yazıyor, “sayenizde oyun yazmaya başladım” diyor. Bunların bir kısmı herhalde, dizi ekiplerinde, gruplarında yazar olarak yer alıyorlardır. Ama çoğunlukta olanlar, o dram kurallarını bilmeyenler olsa gerek ki, dizilerde çok rahatsız edici şeyler oluyor. Hemen işin kolayına kaçmak, akla ilk geleni buluş zannetmek hastalığı...

Kitabınızda, ısrarla bunların yanlış olduğunu yazmanıza rağmen..

Evet, ama ısrarla bunu yapıyorlar, akıllarına ilk geleni buluş zannediyorlar. Zaten sıkışınca da bir iki numara var, araya ya düğün sokuyorlar, ya ölüm geliyor vs. Seyirciyi kötüye alıştırtıyoruz. En kötüsü o. Kalitesizliğe alıştırtıyoruz. Televizyona inceliklerle dolu, üst düzey, bir komedi dizisi, bir hayat dizisi getirseniz, seyirci belki de mutlu olmayacak. Çünkü abartıya alıştı. Her şeyde abartıya alıştı. Geçen akşam, televizyonu bir süre izledim, zapping yaptım. Oyun abartılı, senaryo, konu abartılı, rejisi abartılı, diyaloglar abartılı... Sanatın, en korktuğu, öğrendiği, titrediği şey, işte bu abartı. Ama bu şimdi kaçınılmaz, estetik değer olarak sunuluyor. Böyle olması isteniyor. Zamanla düzeleceğini umut etmek istiyorum.

Sizin de bir sürü öğrenciniz var yazar olan, onlardan memnun musunuz ya da mutlu musunuz?

Bir kısmı gittiler, daha bu dizi çalışmalarının ilk aşamalarıydı. Tabii çocuklar birçok şeyi bilerek, birçok doğruyu yanlış iyi öğrenmiş olarak gitmişlerdi. Oralarda bunlara biraz ukala muamelesi yapıldı. Gidenlerin hiç biri orada devam etmedi. Yenilerden gidip tutunanlar var. Tutunduklarını duydukça da seviniyorum. Ama kendilerine diyorum ki, öğrendiğiniz kaliteyi koruyucu kuralların dışında ne olur olmayın.

Hocam, kitaplara başlamışken yazarlığın kitabıyla, kitaplardan devam edelim. Sizin araştırma kitaplarınız, romanlarınız eşit sayıda gibi geldi bana. Ama romanlarınızın bir kısmına acaba şey diyebilir miyiz, belgesel roman..

Evet, evet. *Çılgın Türkler* de, öyledir. Şimdi *Çanakkale* geliyor, o da öyle olacak. *Cumhuriyet* gelecek, o da öyle olacak.

Yalnız 19 Mayıs 1999 adlı romanınızı bunların dışında tutmak gerek galiba...

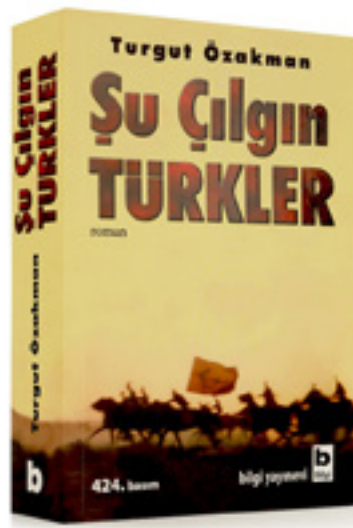
O belgelere dayalı bir fantezi...

Sizin eğlendiğiniz bir şey diye düşünüyorum açıkçası.

Evet.

Eski kitaplarınız dışında, öğrenciliğimde ve sonra çıkan kitaplarınızın, çıkışına tanık oldum diyebilirim. Hatta çalışma odanızda yaptığımız derslerde Kurtuluş ve Cumhuriyetin, daha sonra Şu Çılgın Türkler’in el yazısı ile notlarının bulunduğu defterleri görmüştüm. Ama bu arada bilmediğim bir kitabınız var. Atatürk, Kurtuluş Savaşı ve Cumhuriyet Kronolojisi. Kronolojik bir kitap mıdır bu?

Bu, Atatürk’ün hayatı, bu nedenle de Cumhuriyet Döneminin de ayrıntılı bir şekilde kronolojisi ve içinde küçük yorumlar var. Yakın tarihimizi sulandırmak, çarpıtmak isteyen bir sürü insan, bir sürü odak noktası, akımlar var. Bu, onlara karşı doğruyu anlatma gayretidir. İlkokul, ortaokul, lise öğrencilerinin ya da üniversite öğrencilerinin kullandığı bir kronoloji oldu. İçinde yer yer yorumlar, ya da bir takım belgelere, kaynaklara göndermeler olduğundan, küçük mütevazı araştırmacılar için de bir ek, kılavuz, pusula görevi görüyor. Bu ara kalmadı kitap, şimdi onu ikiye bölecekler. İlköğretim için ayrı bir kronoloji, daha yukarıya için daha büyük bir kronoloji diye düşünüyorlar. Ne yaptılar daha bilemiyorum.

Rıza Nur Dosyası ve Vahidettin, M. Kemal ve Milli Mücadele, araştırma kitaplarınız...

Evet, benim ilk kitaplarım onlardır. Rıza Nur’un anılarını, bir siyasi dergimiz, “yakın çağımızın tek sivil tanığının dürüst anıları” gibi, saçma sapan başlık altında yayınlamak isteyince, Rıza Nur’un ne olduğunu anlatmak için oturdum. Orada da kalmadım, Rıza Nur’un anılarını bir psikiyatrist arkadaşşıma verdim, “bu anılar, bu adam, senin hasta koltuğuna uzanıp konuşan insan olsun, oku, bunun hastalığının adını koyalım” dedim. Yani deli olduğunu söylüyoruz ama bunun teknik adını da koyalım. Birinci cildi okuduktan sonra “bunda bir şey yok” dedi. İkinci ciltte biraz nevroz bozulmuştu. Üçüncü ciltte çıldırmış gibiydi.

Daha sonra tabii dördüncü cildi de bitirdikten sonra rapor gibi yazdı bana. Bunun hastalığının belirtilerini ve ‘bu hastaya ne denir’ adını da koydu. Teşhisi, en tehlikeli, psikolojik bir hastalık. Bu raporu da özetleyerek ben kitabın sonuna koydurdum. Adı belli, deli ve adı belli bir hastalığı var. Böyle genel olarak “deli” denilip geçilecek biri değil. Atatürk karşıtları, Cumhuriyet karşıtları, bağımsızlık karşıtları, çağdaşlık karşıtları, bu tarz insanların anılarından yararlanıyorlar ama gençler doğruyu bilsinler istedim. Bir tarihçiden bir mektup almıştım. Diyor ki, “Türk Tarihini çok güzel yazmış olan bir insanı, bu tarz eleştirmenizden çok rahatsız oldum”. Türk tarihini iyi yazdı diye sonraki bütün deliliklerini unutacak mıyız? Bir tarihçi mektubu böyle olur mu? Bir tarihçi, olsa olsa bir gerçeği açıklayan bir insana teşekkür eder. Çünkü, tarihçinin en büyük ideali gerçeği bulmak ve yansıtmaktır. Onun mesleğinin namusunu sağlayacak ölçüt, gerçekliktir. Geri kalanı romancılar değiştirir, şöyle yapar, böyle yapar. Onlar bile bir tarihi olayı yazacaklarsa, genel çerçevesinin doğru olmasına dikkat ederler. Çünkü karakuş masalı değil ki bu, tarih. Hiç kimseyi kandırmaya hakkımız yok. Çağımızın namuslu tanığı olmak zorundayız.

Bir de Tercüme Dergisinin Şiir Özel Sayısını tekrar yayınladınız, bunun bende bir anısı var. Derste bir gün, bana, genç arkadaşları kastederek “Anabel Lee’yi bilmeden büyüyorlar” demiştiniz.

İşte ben onu okusunlar diye dersten çıktım, geldim yayınevine dedim ki, “şu Tercüme Dergisini basalım”, “hemen” dediler. İşte o öyle çıktı. O sınıfa ya da bir sonraki sınıfa dedim ki “Anabel Lee’yi biliyor musunuz?” Gene bilmiyorlar, çıldırıyordum.

Kitabını bastık, yine bilmiyorlar” diyorsunuz...

Evet. Şimdi belki bilenler vardır, belki bilenler oluyordur. Ama genelde edebiyat dünyamız çok sönükleşti, şiir dünyamız kapanır gibi oldu. Tamamen öyledir diyemiyorum, demeye içim elvermiyor ama tiyatro dünyamız da çok sönükleşti. Yani çok piyesin oynanması, tiyatro dünyasının zengin olduğunu göstermez. Tiyatro dünyası, seyircisi, oyuncusu, yönetmeni, üniversitesi, tartışmaları, eleştirileri, araştırmaları, toplantıları, panelleri, tiyatro ile ilgili yeni çalışmaları, yaratıları ile bir âlem olur. Bu gün o yok. Yani 50–70 arasındaki o yirmi yılın, Altınçağ deniyor ya tiyatrodaki, şimdi onda biri yok. Yani o dönemi bilip de, bu dönemle mutlu olmak zor. Ama hiç olmazsa Allah yokluğunu göstermesin.

Şu Çılgın Türkler. Yanılmıyorsam en son 353.baskısı yapılmış. Bir söyleşinizde, kitabı yazdığınızda, yayıncıya 6–7 baskı yapar dediğinizi söylüyorsunuz...

KÜLTÜR SANAT

Evet, öyle tahmin etmiştim. Ben, konferanslara gidince, çocuklarımın az okuduklarını, hele liseden gelenlerin hemen hiç okumadıklarını bilirim. Sen de bilirsin. O yüzden, bu çocuklar okusunlar diye, bir roman gibi yazayım, belki öylece ilgi çeker de, o sayede belki 5-6 baskı yapar diye düşünmüştüm. Gittiğim yerlerde diyorum ki, "benim, gençlerin okumadığı gibi bir yargım vardı, sizlerden özür diliyorum". Çünkü okuyorlar. Çocuklardan kışkırdığımız tarihi, bu yolla onlara iletmek, benim için büyük bir talihtir. 1910 yıllarında, yani İkinci Meşrutiyet'le birlikte Türk halkı, 1299'da kurulmadığını, ondan çok önce var olduğunu, Osmanlı diye bir millet olmadığını, Türk Milleti diye bir millet olduğunu, Osmanlıyı Türklerin kurduğunu, bunların Ortaasya'dan geldiğini, çok geniş, zengin, büyük bir millet olduğunu yeni yeni öğreniyordu. Karacaoğlan'ı, Yunus Emre'yi İkinci Meşrutiyet'ten sonra öğrendi. Çok büyük bir bölümü, mesela İstanbullular Pir Sultan Abdal'ı İkinci Meşrutiyet'ten sonra öğrendiler. Böyle bir talihsizlik... Örtülmüş üstü... Sana demişler "sen Türk değil, Osmanlısın." Diyorlar ki, "Osmanlılar kırk çeşit milleti ümmet fikriyle bir arada tuttu". Hristiyanları da mı ümmet fikriyle bir arada tuttular? Bunu söylerken insan enini, boyunu denk düşürmeye çalışır. Araplarla Türkler zaten birliktelerdi. Ama son zamanlara doğru ümmet fikri yıkıldı, yerine Arap milliyetçiliği geldi. Ümmetçilik de onun karşısında hazırolda durdu. Hiçbir işe yaramadı. Ümmetçilik, imparatorlukların politikasıdır, milli devletlerin, ümmetçilik diye bir politikası olmaz. Bizim Osmanlılarımız, Osmanlı tarihini bilmedikleri için, doğru da yorumlayamıyorlar. Kulaktan dolma şeyler söylüyorlar, Osmanlı tarihini yüceltmek için. Yüceltilecek yanı da var tabii, büyük, zengin, çok renkli bir tarih ama çok eleştirilecek, şaşılacak kadar yanlış yanları da var. Bunları dürüstçe söylemek zorundayız ki, iyilikler devam etsin, kötülükler tekrar etmesin. Ama bizim tarihçiliğimiz, doğu tarihçiliği. Ya övgü üstünedir ya da yergi üstünedir. Amaç doğruyu söylemek değildir. Ne yazık ki, bu tatsız gelenek, yanlış gelenek, halen birtakım tarihçilerimizde ve yazarlarımızda sürüyor. Üzüntü veriyor insana...

Cumhuriyet ve Kurtuluş dizilerini yazdığınız dönemde bazı yazarların "biz de yazdık, TRT, kıyak yaptı, bizde de var belge" dedikleri söylendi... Belge konusunda benim bildiğim bir şey var ki, çalışma odanızda yaptığımız derslerde gördüğüm, defterler. Üst üste konulduğunda bir metreden yüksek ve bir metrekareden daha hacimli yer tutan, notlarınızın yer aldığı, el yazınızla dolu defterler...

Bu yazarların hiçbirinde bu belgeler yoktu. Her kimlerse bunlar gözlerinden öperim, şimdi de yok, bundan sonra da olacak değildir. Çünkü bu bir çalışkanlıktır.

Bir tutkudur. Seksen yaşına yaklaştım, bu tutkuya sahip bir insan görmedim. Tarihimizi iyi bilen tarihçiler var. Ama bu yazar-çizer takımından üç tane kitap okuyup, Kurtuluş Savaşıyla ilgili roman yazarları da var. O yüzden de ki, o kitaplardan Kurtuluş Savaşı da, Kurtuluş Savaşı'nın hatta bir sahnesini bile anlamak hemen hemen mümkün olmuyor. Geneli görmedikleri için özelden yanılıyorlar, ya da yetersiz kalıyorlar. Çok iyi yazar olmaları, kitaplarının okutulmasını sağlayabilir ama tarihi bir iz bırakmaz okuyucuda. Bir edebi iz bırakır. Ona bir itirazım yok. Ateşten Gömlek çok güzel yazılmış bir romandır ama Kurtuluş Savaşı'nı anlamak için Ateşten Gömlek yetmez.

Gençlerin, Çılgın Türkler'den daha güzel, daha zengin, daha etkili, daha harika kitaplar yazacağına inanıyorum, güveniyorum. Bu belgelere dayalı doğru anlatım konusundaki ilk adım. Ondan sonrası daha güzel şekilde gelecektir.

Şu Çılgın Türkler'in, bu kadar çok baskı yapmış olması bir yanıt mıdır, böyle düşünenlere?

Baskı sayısı cevap veriyor zaten herkese. O belgeleri olanlar, o belgelere dayanarak hiçbir şey yazmadılar. Hayır neredeymiş. Dünyadan haberleri yok. Bu çok açık bir şey. Bir yazar diyor ki, falan okumuş romanını çok beğenmiş, "ben içinde yaşadığım halde, Kurtuluş Savaşı'nı sen benden daha iyi biliyorsun" demiş. O da, "hakikaten çalışmıştım çünkü" diyor. Çalıştığı, bir tek kitap. Nurettin Peker'in, Kastamonu ve çevresiyle ilgili Milli Mücadele Notları diye bir kitabı vardır. Bir tek o kitabı okumuş, ona dayanarak yazdığı, ondan ibaret. Orada tabii gerçek isimler var. İskele kumandanının adı bile var. O dört yüz sayfalık kitabı okumak, çalışmaksa... Bir başka tiyatro yazarı da, bir kitap getirdi bana, gene böyle bir tarihi bir dönem oyunu, büyük bir Türk şairinin, yazarının hayatıyla ilgili. "İnanmayacaksınız" dedi "beş yüz sayfalık kitap okudum bunu yazmak için". İçim titremişti. Bu iş bu kadar ucuz mu? Beş yüz sayfa okumak marifet mi? İnsan dişini sıkarsa her gün beş yüz sayfa okur. Bu konuyu şu cümleyle kapatayım: Gençlerin, Çılgın Türkler'den daha güzel, daha zengin, daha etkili, daha harika kitaplar yazacağına inanıyorum, güveniyorum. Bu belgelere dayalı doğru anlatım konusundaki ilk adım. Ondan sonrası daha güzel şekilde gelecektir.

Hocam, siz tiyatro yazarı olarak tanınıyor, biliniyordunuz. Şu Çılgın Türkler kitabından sonra herkes tarafından tanınmaya, sık sık medyada görünmeye başladınız. Çok satan bir kitabınız var. Bir yazarın geleceği son nokta var mıdır? Ya da bize derslerde dramatik yapıyı öğretirken anlattığınız doruk nokta, bir yazarın yaşamının neresindedir?

İnsan hayatının bir teması var. Benim tamamı çok kısaca söyleyeyim. Beni tarif etmek için en kolay iki kelime var. Biri çalışkan, öbürü dürüst. Bu ikisi beni yeteri kadar açıklıyor.

Bir de yazar eklese...

Yazarlık, insana bir ün kazandırıyor tabii. Ben bir sürü işler yapmıştım ama İstanbul'da, sokakta giderken, birdenbire beni durdurup da, bana dokunan hiç kimse olmamıştı.

Bunlar da oluyor mu hocam?

Daha neler olmuyor ki! Gelen mektuplar, telefonlar, talepler, çağrılar... İmza günleri, miting gibi oluyor. Ne bileyim işte diyor ki, "benim dedem Eyüp Çavuştu, onu ne kadar güzel anlatmışsınız, nereden tanıyorsunuz". Eyüp Çavuş, bir sürü Eyüp Çavuşlardan birinin prototipi. Ama işte hepsi kahraman, hepsi yiğit, hepsi bu ülke için dövüşmüş, o kendi dedesi olarak benimsiyor, tabii bana da ona göre davranıyor. Yani unutulmuş dedesini anlatan biri diye. Şimdi benim idealim bir Türk üçlemesini yazmaktı. Ama Çanakkale'yi geç bıraktım. Çünkü yeteri kadar o konuda hazırlıklı olmadığımı gördüm. Çılgın Türkler'i daha evvel yazdım. Şimdi Çanakkale'yi yazıyorum. Aslında o, Çılgın Türkler'in birinci kitabı, ikincisi Çılgın Türkler, üçüncüsü Cumhuriyet. Bu üçünü ben, bir borç gibi yazıyorum. Hem millete, hem halka, hem devlete bir borcum var benim. En basitini de söyleyeyim, üniversiteyi bitirene kadar ben hiçbir yerde okumak için beş kuruş vermedim. Devlet, bizi öyle eğitti, yetiştirdi, onun için bir borcumuz var. Bu devlete deyin, millete deyin her neyse, bu borcu sahiden ödemek gerekiyor. İkincisi, benim hobi gibi başladığım yakın tarih araştırmamın, giderek çok ciddi bir anlam kazandığını görüyorum. Çünkü elli yıl yakın tarihi kavrayıp, ayrıntılarını belirleyip, fişleyip, notlayıp, bu konuda çıkmış bütün kitapları, anıları, gazeteleri, haritaları toplamış, bilmiyorum bir ikinci, üçüncü adam var mı? Bir enstitünün yapacağı şey bu galiba. Ben, tek başıma yapıyorum bunu. Yaşıyorsam da, galiba bu sayede yaşıyorum onu da söyleyeyim. Çünkü bu çok hoş bir tutku. Buna dört elle sarıldım, böyle gidiyorum. Aynı şeyi şimdi Çanakkale için de yaptım. Türkiye'deki, pek çok kütüphanenin Çanakkale ile ilgili kitaplarından, hiç olmazsa iki misli kitabım var, Çanakkale hakkında...

KÜLTÜR SANAT

İşte bak şuradaki, işte orası (masanın üzerinde büyük bir yığın oluşturmuş kitapları gösteriyor). Üçyüz-üçyüzelli kitabın beşte dördü burada, beşte biri de çalışma odamda. Şimdi bunların her biri okundu, fişlendi, yazıldı, çizildi üç yılda. Bir buçuk yıldır da yazmaya çalışıyorum. Çanakkale'ye daha evvel gitmiştim, itiraf edeyim ki hiçbir şey anlamamışım. Geçen sene daha bir organize gittim. Evvela, Çanakkale kısmını, yani Anadolu kısmını gezdim. Gezdirdiler, yardımcı oldular. Özellikle üniversite yardımcı oldu, askerler yardımcı oldu. Sonra ayrıca gittim, bu sefer Gelibolu kısmını, bu işi çok iyi bilen bir rehberle gezdim. Zaten dersime çalışarak gitmiştim. Yüzlerce fotoğraf çektim. Şimdi bir yeri yazarken o fotoğrafı çıkarıp önüme koyuyorum. Çünkü neyi gördüm biliyor musun? Bizim Çanakkale ile ilgili kitapları yazarların bir kısmının, hiç o yerleri görmediğini anladım. Kafadan yazmışlar. Bizim için bu kadar önemliyse, öyle olur mu? Bunlar kutsal yerler ve olaylar. Bunlar ciddi, milli destanlar. Milletlerin de kutsallıkları vardır. Yalnız dini bir şey değildir kutsallık. Bu konuları bu kadar uzaktan, bu kadar ucundan tutarak yaklaşmaz. Hiç olmazsa, ben öyle yaklaşmayı doğru bulmuyorum. Kumkale askeri bölge olduğu için oraya girilemiyor ama bana iltimas geçtiler, ben Kumkale'yi de gördüm. Kumkale'yi görmek, Kumkale'den Çanakkale'nin öbür ucuna bakabilmek... Oradan bakınca Şehitler Abidesi de, bizim Mehmetçik Abidesi de görünüyor. Orhaniye'ye gittim hemen onun yanında. Orada ne top kalmış, ne bir şey kalmış. Bakımsız, sahihsiz bir yer. Çanakkale Valiliği, oradaki şehitliği yeniden düzenleyeceğini vaat etmiş. İnşallah yapar. Yapmazsa bu günkü haliyle feci bir yer. Bu kadar vefasız bir millet olamaz. Olamaz. Daha da utanç verici bir şey söyleyeyim, tabyalara gidiyorsunuz, askerlerin elindeki tabyalar pırıl pırıl aynen duruyor, sivillere emanet edilmiş tabyalar döküntü. Bir tanesini, Namazgah'ı, Kültür Bakanlığı yaptırdı. Onu da yeni gibi yapmışlar. Restorasyon demek, bir şeyi yenilemek değil, onun eskiliğini koruyarak, geleceğe, ebediyete götürecektir düzene almak demektir. Onu böyle süslü püslü bir şey yapmışlar. O tabyalara gidiyorsunuz ama bir şey eksik. O gazi toplar nerede? Hiç biri yok. Bir tek top yok. Çünkü 1954 yılında, bütün bu gazi topları, hurda fiyatına, bir hurdacıya satıyor devlet. Yani tarihimizi satıyor, yani Çanakkale'yi satıyor. Bu bilinçsizliğin adını koyamıyorum. Milli Park da, Çanakkale'nin özelliğini koruyamıyor. Bir takım uyduruk rehberler, çocukları alıp geliyorlar. Onlara hurafe anlatıyorlar. Çanakkale, hurafe ile anlatılamaz. Çanakkale, masal değil. Çanakkale, efsane değil. Çanakkale, müthiş bir gerçek.

Biraz önce atladık. Sizin bu borcunuzu ödemek konusundaki çabalarınız çok eskilerde başlıyor. Anadolu Oymağı ile cepheleri geziyorsunuz. Araştırmacılığınız da o dönem başlıyor.

Bizim Çanakkale ile ilgili kitapları yazarların bir kısmının, hiç o yerleri görmediğini anladım. Kafadan yazmışlar. Bizim için bu kadar önemliyse, öyle olur mu? Bunlar kutsal yerler ve olaylar. Bunlar ciddi, milli destanlar. Milletlerin de kutsallıkları vardır. Yalnız dini bir şey değildir kutsallık.

Evet. 1948'den başlıyor. Polatlı'ya trenle gittik, sonra yayan dolaştım. Ertesi yıl Kütahya'dan Afyon'a bir daha yürüdüm. Ondan sonra bu savaş alanlarının hepsini tek tek gezdim. Gene oraların çoğunun fotoğrafını çektim. Bazı yerlere ulaşamadım, bazı yerlere ulaşabildim. Bugünkü Beylikköprü sonradan yapılmıştır. Eski köprüyü bulmak için, bir doktor arkadaşımın çok güzel bir volkwageni vardı, böyle keçi gibi bir araba. O beni aldı, götürdü. Arkadan dolaştık gittik. Yunanlılar yaklaşınca yıkılan, eski, tahta köprüyü bulduk. Ayaklarını falan da bulduk. Çok çok heyecanlandım. Aşağı yukarı bir kilometre falan farklı bir yerde, bu günkü köprüden. Oraları da gezdim. Yıldıztepe diye bir yer var Polatlı'da. Hemen Polatlı'nın güneyinde. Avucunu böyle toprağa daldırıyorsun, avucunun içine şarapnel parçaları geliyor. Hala öyle. Siperler, zaman içersinde toprakla dolmuş, ama çizgileri belli. İnsan onlara basamıyor. O siperler arası, sıçan yolu derler, zikzaklı yollar var, onlar da öyle, hepsi görünüyor, her şey görünüyor. Ama şimdi oraları tarla yapıp sürdürülse, geçti gitti tarih. Sahip çıkamadık. Buraları milli park olsaydı. Ben birkaç bakana, söyledim. Polatlı ve çevresinin, Sakarya Meydan Savaşının geçtiği, tümünü olmaz ama belli yerlerinin, milli park olması için. Çok gayret ettim ama başaramadık. Şöyle ki ya siyasi ömürleri vefa etmedi ya da önemini kavrayamadılar. Şimdi öyle değil. Şimdi oradaki Topçu Okulu, herkesin dikkatini çekecek şekilde yeniden ele aldı, değerlendiriyor. Belli yerlerin önemini anlatan yazıtlar, çizitler, haritacıklar koyuyor. Çok iyi bir gelişmesi var. Çanakkale'de de bu işi Opet diye bir petrol şirketi yapıyor. Çanakkale'ye en büyük yatırımı yapan o şirket. Bazı yanlış şeyler vardı orada, onu da Opet yaptı zannettimdi, meğerse değilmiş. Kendilerinden özür de diledim. Böyle düşündüğüm için. Bir yere yazmış, söylemiş değildim. Birtakım insanlarımız, zenginlerimiz, bu tarihimizi ayakta tutacak yatırımların uzağında durmamalılar. Yani Opet, onlar için çok ciddi bir öncü, bir örnek, bir model olmalı.

Romanlarınıza geçmek istiyorum. Romantika ve Korkma İnsancık Korkma...

Diyelim ki ben, iki iki atıyorum yüksek atlamada, artık onu aşamıyorsam, yüksek atlamayı bırakıp, uzun atlamaya geçmek istedim. Tiyatro yazarlığından sonra tiyatroyu bırakıp, romana geçmek istedim. Hep aynı, kendi rekorumu tekrar edeceğime "onu bırak bir kenara" dedim. Tiyatro da bana artık eskisi gibi bir heyecan vermiyordu, o sıralarda. Korkma İnsancığın arkasında 35 yıl vardır. Adım adım, milim milim, küçük küçük, ayrıntı ayrıntı birikmiş bir şeydi. Ama şunu söyleyeyim, ben roman yazarken, tiyatro yazarken duyduğum sıkıntının on mislini çektim. Düz yazı, yani roman dilini yakalamak çok zamanımı aldı benim. Türkiye'de kast rejimi vardır sanatta. Yani tiyatro yazarıysanız, romancılar sizi aralarına pek almazlar. Ya da tersi de söz konusudur. Romancıysanız, tiyatrocuların arasına girmek biraz sorun olur. Korkma İnsancık Korkma hakkında çıkmış üç dört tane yazı ancak vardır. Şu anda galiba 6.baskısında. Romantika 5.baskısında. Bunlar sırf okuyucunun vefasıyla yapılmış şeylerdir. Romantika'dan sonra da, roman yazmak istiyordum. Hazırlığımı da yaptım, üç-beş tane roman hazırlığım var. Gülamber, şu andaki üçüncü romanım.

Hocam, ben bir konuyu anımsatmak istiyorum. Sizinle 1998'de, yaklaşık on yıl önce yaptığımız röportajda, bana "sırada on tane romanım var" demiştiniz.

İşte bu, yarıya kadar gelmiş olan, Gülamber. Zavallı hala yarım. Yani benden davacı olsa hakkıdır. Lale Devri, bir cariyenin anıları gibi bir şey bu. Bir kadın gözyle Lale Devrinin, güzel ve karanlık yanlarının anlatılacağı bir fantezi. Ben, onu çok yazmayı istiyordum ama olmuyor ki. Şimdi bu Çanakkale'yi bitirdikten sonra benim önüme, diyelim ki 1938'den bu yana Türkiye'yi anlatmak düşecek belki. Ama şu Gülamberi bir bitireyim...

"Bunun için çok acelem yok" mu diyorsunuz hocam? Sizin bir sözünüz var, benim çok hoşuma gitti. Ergun Sav'a mektupta yazmışsınız. O da, Cumhuriyet Bebeleri kitabına almış. "... zamanın bize hükmü geçmez. Taa Ortaasya'dan yayan yapıldak, elele tutuşup, devlet, hanedan, başbuğ, din ve yurt değiştire değiştire, 1000 yılda 5000 km. yol almış, şanlı atalarımızın torunlarıyız. Hiç acelemiz yok..." şimdi...

KÜLTÜR SANAT

Şimdi benim acelem var. Artık acelem var. O yüzden bir şey söyleyeyim, belki bunun gençlere faydası olur, oniki saat çalışıyorum. Yani sabah, diyelim ki onda dokuzda oturuyorsam bilgisayarın başına, akşam gene onbire-onikiye kadar kalıyorum. Sabah, bir gün evvel bütün yazdıklarımı, hatta baştan bu yana yazdıklarımın hepsini, bir-iki saat gözden geçiriyorum. Orada o kelime fazla, orada kelime eksik, bu tekrar olmuş, bu uzun düşmüş cümle bunu ikiye mi bölmeli. Ertesi günü, daha ertesi günü, daha ertesi günü hep bunları birer kere daha, birer kere daha, düzeltere düzeltere geliyorum. Kitaplara baka baka, yanlış bir şey yapmayayım diye yüzde yüz bildiğim şeyde bile, yine ben mutlaka kitaba bakıyorum. Odamla yemek odasının arasında ki kitap yığını arasında, gidip gelerek, o hareket oluyor, bari o işe yarıyor, hiç bir şey olmasa. Böyle yazarak gidiyorum. Yani yazmaktan inanılmaz bir zevk aldığım için, oniki saat değil, kabil olsa, sağlığım el verse, uyku basmasa, yorulmasam, onsekiz saat çalışacağım. Ama bir şeyleri bitirmek gerekiyor. Şu Çılgın Türkler'in içerisine, kaynakçasına bakın, öyle kitaplar var ki, kimse farkında bile değil. Ben onları bir arkeolog gibi nerelerden bulup, çıkarttım. Kazıyarak, çıkarttım. Onların içerisinde de, bize hem gurur, hem ibret verici nice ayrıntı vardı. Yakın tarihimiz hakkında biri konuştuğu zaman, içim sızlıyor. Bir şeyleri bilen sayısı, artık çok azaldı. Bu çok ciddi bir tehlike... Tarihsiz toplum, kuru kalabalık olur. Kuru kalabalık da Türkiye'yi kullanmak isteyenler için harika bir malzeme.

Ama bak, aşk konusunda bir şey söyleyeyim, bu insanın insana aşkı değil ki! Bizim hemen altımızda bir tane erik ağacı var (balkondan aşağıyı gösteriyor). Baharda öyle güzel açar ki, dünyada böyle güzel şey olmaz. Ben ona bakarken gözlerim doluyor. İnsan yaşamın her anı ile flört ediyor ise, o galiba kendisi ile de barışık, mutlu insan demektir.

Romanlarınıza tekrar dönersek. Korkma insancık korkma ve Romantika. İki romanda da, tutkulu, aykırı aşk var. Ve iki romanda da, sona sürpriz saklamışsınız. Ya da saklamadınız da bana sürpriz geldi. Mesela Korkma İnsancık Korkma romanını ben okurken, oradaki Rumca anlatıları anlamadım (mi fovase antropake, mi fovase).

Sonra romanın sonuna baktım varmış orada zaten (korkma insancık, korkma). Tekrar başa döndüm bir daha okudum. Ya da Romantika'da, Arzu'nun verdiği pozlar, ünlü ressamın tablolarından...

Resimler sonda duruyor.

Sonda duruyormuş ama ben bilmiyordum, tekrar başa döndüm...

Bütün bunların temelinde tiyatroculuk yatıyor.

Bir de aşk ve cinsellik yoğun, ikisinde de...

Cinsellik demeyeyim ama aşkın içinde var zaten o da, aşk evet. Onun dışında bir şey için roman yazılır mı bilmiyorum...

Tamam hocam...

Ama bak, aşk konusunda bir şey söyleyeyim, bu insanın insana aşkı değil ki! Bizim hemen altımızda bir tane erik ağacı var (balkondan aşağıyı gösteriyor). Baharda öyle güzel açar ki, dünyada böyle güzel şey olmaz. Ben ona bakarken gözlerim doluyor. İnsan yaşamın her anı ile flört ediyor ise, o galiba kendisi ile de barışık, mutlu insan demektir.

Benim de, Korkma İnsancık Korkma romanını her okuyuşumda, Tiya Eleni'nin adının geçtiği her yerde gözlerim doluyor. Tiya Eleni var mıydı hocam?

Hayır, öyle biri yoktu. Olsa ne güzel olurdu. Ama benim hayatıma karışmış birçok insanda, Tiya Eleni'den küçük parçalar var tabii ki. Tiya Eleni müthiş bir...

Evet, gerçekten müthiş...

Müthiş değil mi?

Herkesin âşık olabileceği bir karakter yaratmışsınız hocam.

Ama ben sana söyleyeyim mi, aslında her kadında bir Tiya Eleni yanı var. Var da, işte kimi bunu göstermiyor, kimini de biz anlamıyoruz.

Romandaki karakterin isminin hiç geçmemesi özel bir seçim mi?

Ne isim koysam birine benzetirler diye korkudan isim koyamadım.

Hocam son olarak tiyatroyu soracağım size... yanlış anımsamıyorsam 25 tane oyununuz var diye biliyorum...

Bilemiyorum tam olarak..

Bir dönem çok yoğun oyun yazan bir yazarsınız. Ben yine on sene önce size sorduğumda "tiyatrodan boşanmadım ama ayrı yaşıyorum" demiştiniz.

Ben özellikle gençlere, şiddetle itidali tavsiye ediyorum. Yani sanatın, antik sanatın da, klasik sanatın da ölçütü itidaldir. Sağlıklı bir hayatın ölçütü de itidaldir. Sanatta aşırıyı denemek kötü bir şey değil ama onu çok yeni çok büyük çok güzel çok önemli diye pazarlamaya kalkmak kötü.

Ayrı yaşamaya devam ediyorum. Ama bu ara, bir gün, bir gün yemek yedik öğlende. Nasıl oldu, Çılgın Türkler, Harbiye'de oynansın diye oyun haline getirilecekti. Böyle iş uzayınca, oturdum, ben yazdım. Onu sonra biraz daha değiştirerek ortaokullarda, liselerde oynansın diye oyun haline getirdim, basıldı da. Şimdi okullar onu oynuyor. Pek çok yerde oynanıyor. İşte tiyatroyla öğlen yemeği o. Ya da akşam yemeği öyle diyeyim. Tiyatroya saygımı kaybetmiş değilim. Ama ben başka yollarda koşuyorum şimdi. O duruyor eski anılarımla, sevgilerimle. Tiyatronun hiçbir sanatta olmayan olağanüstü bir yanı var. Hiç olmazsa bunu gençlere söyleyeyim. Bir romanı yazarsınız, basılır, getirilir. Matbaa mürekkebi kokan kitap, çok olağanüstü güzel bir şeydir. Yeni doğmuş bir çocuk gibi insanın eline verirler, hayırlı olsun denir vs. Bir kitapla ilgili olay bundan ibarettir. Tiyatro öyle değil. Tiyatronun bir de prömiyeri var. Hiçbir sanatta öyle bir şey yok. Tanımadığın beşyüz kişi, ya seni ayağa kalkıp yuhalayacak ya ayağa kalkıp alkışlayacak ya da tıs bile çıkmayacak, o yuhalamaktan beter. Vefalı, anlayışlı, iyi, şefkatli bir seyircin varsa bir prömiyer, insanın ömrünü uzatır. Bir prömiyer, insanın bütün içindeki kompleksleri alır, yıkar, götürür. O, müthiş bir olay. Bunun için tiyatro yazarlığı, eğer sorunlu değilse insan, küçük sorunlarını da alıyor, tedavi ediyor. Sorunluysa belki büyütüyor sorunlarını. Bazı örneklere bakıyorum, onların bazı sorunlarını büyüttüğünü görüyorum. Sağlıklı durmak, sağlıklı bir duruş, itidal, ölçü, denge bütün bunlar daha iyi bir şey. Yani arada bir uçmak iyi bir şey ama hep uçmak mümkün olmadığı için pat diye düşüyorlar sonra. İşte bunların birçok acılarını yaşıyoruz çevremizde, arkadaşlarımız bakımından. Mesleğimizin içinde yaşadıklarını görüyoruz. Ben özellikle gençlere, şiddetle itidali tavsiye ediyorum. Yani sanatın, antik sanatın da, klasik sanatın da ölçütü itidaldir. Sağlıklı bir hayatın ölçütü de itidaldir. Sanatta aşırıyı denemek kötü bir şey değil ama onu çok yeni çok büyük çok güzel çok önemli diye pazarlamaya kalkmak kötü.

KÜLTÜR SANAT

...sayfa 24'ün devamı

Folk, blues ve akustik pop öğelerini bir araya getiren "Kalben", **21 Mayıs**'ta saat 22:00'de IF Performance Hall'da.

Tecrübeli trompet sanatçısı Şenova Ülker'in Beşli (Quintet) olarak oluşturduğu caz grubu **21 Mayıs** günü saat 20:00'de CSO ADA'da.

Çağrı Sertel "Multiverse" **Mayıs'ın 22**'sinde saat 20:00'de CSO ADA'da.

Indie pop'un fenomen gruplarından Belçikalı Oscar and The Wolf, tekrar ülkemize geliyor! Konserin Ankara ayağı **28 Mayıs** günü saat 16:00'da ODTÜ MD Vişnelik'te.

Tiyatro sezonu yavaş yavaş sona eriyor olsa da Nisan-Mayıs ayı oldukça yoğun:

Yönetmenliği Nedim Saban tarafından üstlenilmiş olan tiyatro oyunu "Ağaçlar Ayakta Ölür" **25 Nisan**'da MEB Şura'da.

İnsanın en umutsuz anlarda bile inandığı doğrular için mücadelesini anlatan tiyatro oyunu "Köprüdekiler", **27 Nisan** günü saat 20:30'da Aralık Sahne'de.

Son dönemin gözde oyunlarından bir tanesi olan "Kırmızı Lamba - Bir Drag Queen Müzikali" ayın **28**'inde saat 21:00'de Tatbikat Sahnesi'nde.

Köyden şehre göç eden kalabalık bir ailenin şehirle mücadelesini ailenin en küçük kızı Dirmit'in gözünden dinliyoruz. "Sevgili Arsız Ölüm - Dirmit" **29 Nisan** günü saat 20:00'de CerModern'de tiyatroseverlerle buluşuyor.

Dostoyevski'nin eserinden sahneye uyarlanmış olan "Beyaz Geceler" ayın **29**'unda Çankaya Sahne'de.

Sabahattin Ali'nin ölümsüz romanı "Kürk Mantolu Madonna"nın sahneye uyarlanmış hali **30 Nisan** saat 20:30'da Dört Mevsim Tiyatro Salonu'nda.

1933-1945 arası Almanya'nın ve Avrupa'nın yaşadığı karanlık dönemi müzikli, danslı, yarı belgesel tadında anlatan bir oyun. "Hitler'in Hatıra Defteri" **6, 7, 13** ve **14 Mayıs**'ta Actor Studio'da.

Metin Zakoğlu yazdığı, yönettiği ve oyunculuğunu üstlendiği "Yaşar Ne Yaşar Ne Yaşamaz" oyunu ile karşınızda! Oyun **7 Mayıs** günü saat 20:00'de Ankara Yeni Sahne'de.

3 yıldır çeşitli etkinlik ve mekanlarda stand up performansları sergileyen Salih Tıraş tek kişilik gösterisiyle izleyici karşısına çıkıyor. "Salih Tıraş - Stand Up" ayın **7**'sinde saat 21:30'da Route'da.

Cinayet ve tecavüzden sanık ve mahkum seri katil Theodore Robert Bundy'nin hayattaki son 53 dakikası... "Ted Bundy" **9 Mayıs** günü saat 20:00'de Çankaya Sahne'de.

Oyunculukları Şevket Çoruh ve Günay Karacaoğlu tarafından üstlenilmiş olan "Bir Baba Hamlet" ayın **10**'unda saat 20:00'de MEB Şura'da.

Hiç kimsenin hiçbir yere gitmediği bir yol hikayesi. "Üçü Bir Arada" **12 Mayıs**'ta saat 20:00'de Şinasi Sahnesi'nde.

Agatha Christie'nin eserinden sahneye uyarlanmış olan "On Kişydiler" **13 Mayıs**'ta saat 20:00'de Cüneyt Gökçer Sahnesi'nde.

Ebeveyn - evlat ilişkisi ve gençlik sancılarının işlendiği trajik ve çarpıcı oyun Evlat, **16 Mayıs**'ta saat 20:00'de MEB Şura'da tiyatroseverlerle buluşacak.

Yönetmen Sinan Pekinton tarafından sahneye uyarlanmış olan "Bir Yaz Dönümü Gecesi Rüyası" **16 Mayıs** günü saat 20:00'de Çankaya Sahne'de.

Semih Çelenk'in yazdığı ve yönettiği "Gelin Tanış Olalım"da Fırat Tanış' bir Abdal hikayesi ile sahneye çıkıyor. Oyun ayın **17**'sinde saat 20:30'da MEB Şura'da.

Çağdaş bir yazar olan, oyuncu ve yönetmen olarak da dikkat çeken çok yönlü tiyatro insanı Debbie Isitt'in elestirmenlerce en başarılı bulunan oyunu "Kocasını Pişiren Kadın" **20 Mayıs** günü saat 20:00'de Şinasi Sahnesi'nde.

Oğuz Atay'ın eseri "Korkuyu Beklerken"ın sahneye uyarlanmış hali ayın **21**'inde saat 20:00'de Şinasi Sahnesi'nde.

"Çağdaş Dans Gösterisi - Araf"

23 Mayıs günü saat 20:00'de CerModern'de sergilenecek.

Erdal Özyağcılar uzun bir aradan sonra Donald Churchill'in yazdığı ve Füsun Günersel'in dilimize çevirdiği "Hoşgeldin Boyacı" ile sahnede. Oyun **23 Mayıs** günü saat 20:30'da MEB Şura'da.

Yönetmenliği Rutkay Aziz tarafından üstlenilmiş olan "1984 - Büyük Gözaltı" **24 Mayıs** günü saat 20:30'da MEB Şura'da.

Rutkay Aziz ve Taner Barlas'ın birlikte rol aldığı tiyatro oyunu "Adalet Sizsiniz" ayın **25**'inde saat 20:30'da Cüneyt Gökçer Sahnesi'nde.

Genco Erkal'ın Nazım Hikmet tutkusunun ürünlerinden bir tanesi olan "Yaşamaya Dair", sahnelenmeye devam ediyor. Gösteri ayın **26**'sında saat 20:00'de Şinasi Sahnesi'nde.

Duru Tiyatro'nun yeni kurulan orkestrası Durucazz'ın canlı performans müzikleriyle müzikal tadında bir oyunla eğlenceli kahkahalı 2 saat sizleri bekliyor. "İki Bekar" ayın **30**'unda MEB Şura'da.

Gelin hep birlikte sergilere göz atalım:

Elif Gamze Bozo'nun "Bir Tablo Bir Hayat" adlı resim sergisi **29 Nisan**'a dek Ankara Sanayi Odası'nda. Sergiden elde edilecek olan gelir sokak hayvanlarına mama temin etmek adına kullanılacak.

Önder Aydın'ın "Dünden Bugüne" sergisi **26 Nisan**'a dek Medya Sanat Galerisi'nde.

Hasan Çağlayan "Üçüncü Boyut" - Mehmet Ali Doğan "Sınırlanmış Alanlar - Kaos" - Gülşah Çalhan "Örüntü" sergileri **27 Nisan**'a dek Galeri Soyut'ta.

Serdar Toka "Acayibül Vukuat" sergisi **28 Nisan**'a dek; Emin Güler Resim Sergisi ise 9-31 Mayıs arası Zülfü Livaneli Kültür Merkezi'nde.

Ali Fuat Süer & Emre Yılmaz Karikatür Sergisi **29 Nisan**'a dek İsmail Altınok Sanat Merkezi'nde.

Ali Düzgün'ün "Bu Toprağın Kadınları" adlı sergisini **12 Mayıs**'a dek Emin Antik Sanat Merkezi'nde ziyaret edebilirsiniz.

Zuhal Baysar "İç Doğa" & Hüseyin Arıcı "Güzel Olan Hiçbir Şeyi Hak Etmeyorsun!" sergileri **22 Mayıs**'a dek Cermodern'de.

Mustafa Selim Aktuğ kişisel sergisi **19 Nisan - 26 Ağustos** arası Atlas Sanat Galerisi'nde.

"Çankaya Belediyesi Gündüz Bakımevleri Yıl Sonu Sergisi" **22 Nisan**'da kapılarını sanatseverlere açacak.

Sergi **28 Nisan**'a dek Çağdaş Sanatlar Merkezi'nde gezilebilecek.

Rabia Çiloğlu kişisel resim sergisi **7 Mayıs**'a dek Grup Sanat Galerisi'nde sanatseverlerle buluşuyor.

Füsun Kavalcı'nın "Füsun'un Kadınları" adlı sergisi **26 Mayıs**'a dek Fikret Otyam Sanat Merkezi'nde.

"Bir Şehir: Cizre / Bajarek: Cizir" adlı fotoğraf sergisi **10-17 Mayıs** arasında Çağdaş Sanatlar Merkezi'nde.

Gökçe Çiçek Erdemir'in "Eriyen Hafıza Beliren Katman" adlı sergisi **28 Nisan - 28 Mayıs** tarihleri arasında Canvas Sanat Galerisi'nde.

Çocuklar için de güzel bir haberimiz var:

"17. Küçük Hanımlar Küçük Beyler Uluslararası Çocuk Tiyatroları Festivali" ayın **25**'inde başlıyor! 5 gün sürecek olan festival boyunca pek çok farklı ülkeden tiyatro oyunlarına tanıklık edeceksiniz.

Detaylı bilgi için: www.solfasol.tv/etkinlikler

Çocuk tiyatrolarından haftalık haberdar olmak istiyorsanız; Ankara'da gerçekleşmekte olan kültürel aktiviteleri kaçırmak istemiyorsanız KültAnkara'yı takip etmeyi unutmayın!

Herkese kültür-sanat dolu aylar dileriz!

Hırsız Senin Amacın Ne?

Sinem K. Baş

Gecenin bir saatinde ZE (29) Sincan'ın sokaklarından birinde yürüyordu. Adımları, nereye gittiğini bilen ama nasıl gideceğini tam olarak kestiremeyen bir kararsızlıktaydı. Ayaz ve tipi bıçak kesmiş, soğuktan köpekler uluyordu. Bir iki tane sokak lambasının pırpır ederek hafifçe ışık verdiği sokakta ZE, karabatak gibi karanlığa dalıp dalıp çıkıyordu. Bir nefesten sessiz, kendi nefesi boğazında düğümliyordu. "Hay sıçayım be! Amma soğuk lan!" dedi kendi kendine. Herkes derin bir uykuya gömülmüştü. Bu mahallede saat alarmları erkenden kalkmaya kuruluordu. ZE bunu çok iyi biliyor, bu bilgi onu herkesin kabul edebileceği "hayırlı" bir yere götürmüyor ancak yalnızlığa itiyordu.

ZE Sincan'ın karanlık sokağında yürüyordu. Her seferinde aynı his. "Yapmasam mı, gitmesem mi?" bu da heyecanın bir parçasıydı. Aradığını o anda buldu. İşte, şu evdi. Tam da tarif ettikleri gibiydi. Elindeki el fenerini şöyle bir yaktı, söndürdü. O anda birkaç sokak öteden bir adam camdan baksaydı muammalarla karışmış zihniyle ertesi sabah herkese "Şu bizim ilerdeki mahallede doğaüstü bir olay oldu, bir evin önünde bir ışık topu oluşup kayboldu" diye anlatırdı. Belki de eklerdi: "Günlük burç yorumumda karanlıkların aydınlığa çıkacağı yazıyordu. Tam da baktığım yerde bir ışık belirdi. Bu evrenin bir mesajı olabilir mi? Bilmiyorum, hâlâ düşünüyorum". İşte, bu öyküde adı geçmeyen adam evrenin mesajlarını beklerken ZE, ilk günkü heyecanını yüreğinde taşıyarak yeni bir soygun başlatıyordu.

ZE elindeki feneri bir saniye için yine açıp kapattı. Bahçenin kapısını, kömürlük yolunun sağını solunu, kaç adım olduğunu aklındaki navigasyona kurdu. Artık, bir süreliğine akli onu yönetiyordu. Yavaşça açtı bahçe kapısını. Başkasının bahçesi. Başkası bu toprakların üzerine nasıl konmuş, bu bahçeyi nasıl kurmuş belli mi? İşte, kömürlük orada, tam karşısındaki karaltı. Kapısı kilitli. Bunun için feneri bir kez daha açıp kapatmak gerekecek. Yaptı, onu da yaptı çılgın. Anında çözdü kapı kilidinin sistematiğini. Maymuncuğu kilide sokar sokmaz açıldı kömürlüğün kapısı. Başkalarının toprağı üzerinde, bir adamın bahçesindeki kömürlüğün kapısı ZE'ye garip bir teslimiyetle açılmıştı. ZE feneri açıp, kömürlüğün içini beyaz ışıkla şöyle bir okşadı. Ancak, bir pürüz vardı: Aradığı şey tarif ettikleri yerde durmuyordu. Çevresine bakındı. Bir yatak, yanında bir masa.

Yarisına kadar içilmiş bir sigara, kül tablasında duruyor. Birisi tekrar gelecek buraya, belli. "Ben olsam sigarayı tamamen içmeden bırakmazdım" dedi kendi kendine. Yatağa baktı göz ucuyla. Karnı aç, uykusu vardı. "Yok lan, olmaz. Kendine gel!" dedi kendi kendine. Tuttu kendini. Gecenin geçinde, kömürlüğün içinde, bir yatak ona "Gel!" diyerken o kendine gelmeliydi. Aramaya başladı. Karanlıkta bulmak zordur, nerede bulacağını bilmiyorsan. ZE yılmadı. Yatağın altına baktı. Sonra masanın çevresine. Sonra daha genişletti aramasını. İlerdeki kutuların içine baktı: Bir sürü öteberi. Arka taraflarındaki yığılmış eşyaları biraz dürttü. "Buraya sığacak kadar küçük bir şey değil ki meret!" dedi kendi kendine. Nerede bulacağını bilmiyorsan ama neyi bulacağını biliyorsan karanlıkta da olsa bulunur. ZE de buldu sonunda.

"Amma da ağırımı ha!" dedi kendi kendine. Belki de güçsüzlüğü açıklıktandır ya da soğuktan. Yine de kendine yediremedi bunu. Aradığını bulmuş, artık o karanlıktan çıkıyordu. Başını çevirip bakmadı bile ardına. Açtı, uykusuzdu ve mutluordu. Elindeki siyah şeyin uzun bir kablosu vardı. Başka kablolarla bağlıydı. O nedenle diğer eşyaların arasından çıkartıp götürürken kablolar bir sürü gürültü çıkarttı. "Eh, yettiniz be!" diyerek tek bir hamleyle elindeki eşyaya dolanmış diğer kabloları koparttı. Kömürlüğün kapısını yavaşça kapattı, aynı yolu akıyla takip ederek bahçe kapısını buldu ve hiç gelmemiş gibi bıraktı. Sokakta yavaşça kayboldu.

Sabah olunca ortalık birbirine karıştı. Eşyanın sahibi, neden çalındığını çok iyi biliyordu.

Ankara'da projektör hırsızı güvenlik kamerasına yakalandı

<https://www.haberler.com/ankara-da-proje-ktor-hirsizi-guvenlik-kamerasina-14792704-haberi/>

Polislere, hırsızdan şikâyetçi olduğunu söylerken, içinden "Daha iyi saklasaydım ya!" diye kendine de saydırıyordu. "Olan olmuş" dedi polislerden birisi. "Ne yapacaktın sen o koca projektörü?"

"Komiserim ne sen sor ne ben diyeyim. Geçmişten kalan bir eşyaydı sadece. Bir başkası almasın diye de epey gizlemiştim."

"Bu adam ne yapacak ki projektörü?"

Projektörün sahibi "Bir bilsen" diyerek dizlerini dövdü. Ertesi gece, Ankara'nın soğuk ve karanlık gökyüzünde bir ışık yolu belirdi. Merkezi kömürlüğe çok uzak olmayan mesafedeki bir ışık yolu. Yandı, söndü. Yandı, söndü. Bir gün sonra şehrin başka bir yerinden başka bir projektör yandı, söndü. Üç kez daha oldu. İki üç gün sonra gökyüzüne doğru yanıp sönen projektör sayısı on – on beş oldu. Sonra yirmi, yirmi beş...

Polisler kömürlüğünden projektörü çalınan adama geldiler: "Bu manyaklıktan senin haberin var mı? Şehirde ışıklar yanıp yanıp sönüyor" dediler. Adam gülerek "Böyle olacağı belliydi" dedi. Sonra evine girdi, perdeleri çekip takip eden günlerde, en azından bir süre, kimseyle görüşmemeye karar verdi. Projektörü çalan adam, geceleri gökyüzüne doğru uzanan ışık yollarının sayısı artınca yine aynı sessizlik içinde geldi, çaldığı eşyayı bulduğu gibi yerine bıraktı. Kömürlükteki yatağa uzandı. Bacak bacak üstüne attı "Şimdi onlar düşünsün!" diyerek sigarasını yaktı. Artık her gece şehrin bilinmez yerlerinden karanlığı aydınlatan onlarca, yüzlerce ışık yolu vardı.

ANKARA'NIN EN ESKİ KURUKAHVECİSİ
100. YIL
Ahmet Hamdi İNCEGÜL
Gül Kahve®
"Ankara'da Kahve Bizim İşimiz"
KURULUS
İstanbul: 1890
Ankara: 1922
Hacıbayram Cad. No:4 Ulus / ANKARA
Tel: 0 (312) 311 41 73 - 310 70 71
HERKES KENDİ İŞİNİ YAPSIN

Ekofil Yayınları'nın İlk Romanı Yeryüzünde Bir Mevsim

Ekofil Topluluk Destekli Yayıncılık ilk romanını yayımladı! Ekolojik temalı bir fütüristik roman olan *Yeryüzünde Bir Mevsim* Barış Onur Örs tarafından yazıldı.

Ekofil, topluluk destekli bir yayıncılık modeli tasarlamak, uygulamak ve geliştirmek üzere bir araya gelmiş, gezegenin ve insanlığın esenliğini önemseyen yazar, çizer, çevirmen, editör ve okurlardan oluşan bir girişim. Ekofil Yunanca oiko (ev) ve phile (sever) kelimelerinden türetilmiş bir terim. "Ev" ile kastedilen, şimdilik tek evimiz olan dünya gezegeni.

Ekofil, evimiz ve üzerindeki tüm varlıkların hayrını gözettiği müddetçe her konu ve alanda yayın yapmayı amaçlıyor.

Ekofil'in kitaplarının üretim maliyetleri topluluk üyelerinin ön sipariş ve askıda kitap siparişleri ile karşılanıyor. Kâr amacı güdülmeyen modelde öncelikle üretim, tanıtım ve dağıtımda verilen emeğin en adil şekilde karşılanması hedefleniyor. Kitaptan elde edilen gelirin bir kısmı sonraki kitaba can suyu oluyor ve modelin sürdürülebilirliği için gereken maliyetlerin karşılanmasında kullanılıyor.

Kitaptan edinmek, askıda kitap bırakmak ve topluluğa katılmak için aşağıdaki adreste bulunan formu doldurabilir, www.ekofilyayinlari.org adresi üzerinden kitaplarımızla ilgili daha fazla bilgiye ulaşabilir, kitaplarımızı temin edebileceğiniz kanalları ve mekanları görüntüleyebilirsiniz.

@ekofilyayinlari sosyal medya hesaplarımızı takip ederek topluluğumuzla ilgili tüm gelişmelerden haberdar olabilirsiniz.

İklim değişikliğinin neden olduğu Yüzyıllık Felaket sonrasında ekonomik, politik, sosyokültürel ve kentsel yapılanmada küresel ölçekte köklü değişiklikler yaşanmıştır. Güvenlik ve sürdürülebilirlik vaadine dayalı bir kurucu mitte yönetime geçen şehir devletleri, bir yandan kitleleri sıkı bir denetime tabi tutarken, bir yandan da yeniden büyümeye yönelik hırslı adımlara hazırlanmaktadır.

Rakamlara, grafiklere, tarihsel yalanlara, baskı ve zor gücüne dayanan bu yönetim biçimine teslim olmuş görünen Kuas

şehrinin sokaklarında dolaşırken, belli belirsiz bir fısıltı duyarız. Kongre salonlarından parklara sıçrayıp Go tahtasına dokunan taşlarda gezinen, ceset kentlerin ötesinde can bulan; meşe kökleriyle bezeli patikalardan geçip vadilere, derelere, ormanlara ulaşan, kuşlar, tilkiler, sincaplar ve kadife eşeklerle muhabbet eyleyen; atalık tohumlar, müzik, şiir ve dansla ustadan çırağa, seyyahlardan çocuklara, kadınlardan pazar yerlerine taşınan kadimin fısıltısına kulak verdiğimizde, yerin yüzüyle, nefesiyle, tözüyle tanışırız.

Artık kubbelerde, avlularda, tünellerde, tepesi uçmuş kule altlarında, kuytularda, çiftliklerde birbirine sızan, birbiri olan, birbirinden taşan o kendiliğinden, büyülü devininin tesiri altındayız.

Barış Onur Örs'ün ilk romanı olan *Yeryüzünde Bir Mevsim*; zamanda, mekânda, havada, suda, toprakta, bellekte ve bedende yaşayan hakikatin, doğanın kaotik kahkahası aracılığıyla distopik kurguyu yerinden etmesi olarak yorumlanabilir. Yazarın daveti ise, bir mevsimde ya da ötekinde, en uzun gecede, en uzun günde ya da günün geceye yetiştiği akışta, bir çemberde ya da isyanda, bir yolda ya da sofrada bulunma ve buluşma hali olarak duyulabilir.

Şimdiye dek çeşitli dergilerde ve sosyal medya mecralarında öykü, şiir ve denemeler kaleme alan Barış Onur Örs, ayrıca tiyatro oyunculuğu ve yönetmenliği yaptı, tiyatro festivalleri düzenledi. 9 yılı aşkın süredir kırsalda yaşayan, kendi elleriyle evini inşa eden ve sürdürülebilir yaşam imkânlarını deneyen Örs, halen Ege Üniversitesi Güneş Enerjisi Enstitüsü'nde Sürdürülebilir Enerji alanında doktora araştırmasına devam etmektedir. *Yeryüzünde Bir Mevsim* Örs'ün ilk romanıdır.

Ekofil Yayınları
Yeryüzünde Bir Mevsim

<https://ekofilyayinlari.org/yeryuzundebirmevsim>

SOLFASOL TV'DE Düzenli Programlar

GENEL İZLEYİCİ

Her Pazartesi 19:00

Onur Mat ve Mehmet Onur Yılmaz'ın moderatörlüğünde dijital, açık verilerle haftalık gündem değerlendiriliyor.

HEPİMİZ POTANSİYELİ İÇİN...

Her Salı 20:22

Mehmet C. Peker ve konukları "Ankaralıların ihtiyaçları, hakları ve sorumlulukları" ile ilgili söyleşiler yapıyor.

ELİFCE SÖYLEŞİLER

Her Çarşamba 21:00

Elif Gamze Bozo fark yaratan konuklarıyla sanatla dolu bir programla her Çarşamba karşınızda.

GALADER ANLATIYOR

İki haftada bir Perşembe 18:00

LGBTİ+ bireylerin ailelerinin dayanışma grubu Ankara Gökkuşuğu Aileleri Derneği iki haftada bir söyleşiler yapıyor.

SOKAK KÜLTÜRÜ

İki haftada bir Pazar 14:00

Oya Özgün Özder Ankara'nın sokak kültürünün parçası olan sanatçı, edebiyatçı, zanaatkar, aktivistlerle söyleşiler yapıyor.

MERHABA! SPEKTRUM

Her Pazar 17:00

Yeni programımız Merhaba! Spektrum ile Sohbetler'de otistikler otizmi konuşuyor.

AKIN AKIN ANKARA

Her Pazar 21:00

Akin Atauz'la Ankara'yı, kentimizin meselelerini, katılımı, demokrasiyi, haklarımızı konuşuyoruz...

ANKARALAMA

Mücahit Erdem'in hazırlayıp sunduğu yeni bir Ankara kültürü, Ankara akıllı, Ankara algısı programı.

Sevgili Çocuklar,
yazılarınızın ve çizimlerinizin
Solfasol Çocuk Gazetesinde
basılmasını ister
misiniz?

Yazılarınızı ve çizimlerinizi
Solfasol Çocuk Gazetesini'nin 7. sayısında
basılmak üzere içerik@gazetesolfasol.com
adresine konu kısmına "Çocuk Gazetesi"
yazarak gönderebilirsiniz.

SOLFASOL

GARAJ SATIŞI

(İkinci El Eşya Pazarı / Garage Sale)

8

21 MAYIS

Cumartesi

12:00-17:00

Büklüm Sokak No 44 Açık Otoparkında

NOT: Pandemi ile mücadele kapsamında gerekli tedbirler alınacaktır.

GAZETE SOLFASOL'E KATILIN!

Gazete Solfasol'de içeriği, iş bölümünü ve yeni fikirleri **her çarşamba akşamı** yaptığımız toplantılarda ve ana haberleşme kanalımız olan e-posta grubumuzda ele alıyoruz.

Aramıza katılmak isterseniz **bilgi@gazetesolfasol.com** adresine bir e-posta göndermeniz yeterli.

SOLFASOL'DE YER ALIN!

Gazete Solfasol ayrımcılık, nefret ve şiddet içermediği sürece her türlü katkıya açık.

Yayımlanmasını istediğiniz yazılı ve görsel katkılarınızı her ayın 25'ine kadar **icerik@gazetesolfasol.com** adresine gönderebilirsiniz.

SOLFASOL

Ankara'nın Gayriresmi Gazetesi

Nisan 2022

111. Sayı

Ayda bir yayımlanır

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

Mehmet Onur Yılmaz

Editorler Alanur Çavlin, Zişan Kürüm

Keçi Solfasol Çizimi Aydan Çelik

Grafik Tasarım Evren Erlevent Kence

Gazete Sekreteri Nihan Çolak

nihan.colak@gazetesolfasol.com

Bu Sayıyı Yayına Hazırlayanlar

Akın Atauz, Alanur Çavlin,
Alisa Candan Karsu, Alper Fidaner,
Aydan Çelik, Ayhan Çelik, Ayşegül Çelik,
Burçin Tarhan, Ceren İskit, Duygu Toprak,
Enver Arcaç, Faruk Soydemir, Filiz Köse,
Funda Mengilli, Hadi Sinan İskit,
Kaan Can Bircan, Lindanihan,
Mahir Kalaylıoğlu, Mehmet C. Peker,
Mehmet Onur Yılmaz, Onur Mat,
Oya Özgün Özder, Sedat Demirsoy,
Sencer Başat, Sinem K. Baş, Veli Saçılıç,
Zişan Kürüm.

Yayın İdare Merkezi

Büklüm Sokak No: 44/4
06680 Kavaklıdere / Ankara

Tel-Faks 0 (312) 437 76 41

İrtibat Tel 0 (533) 426 89 20, 0 (536) 956 64 26

Bilgi-Katılım bilgi@gazetesolfasol.com

Yazı-Haber icerik@gazetesolfasol.com

Abonelik abone@gazetesolfasol.com

Basım Yeri

Şen Matbaa

Özveren Sokak 25/B Demirtepe / Ankara

Tel 0 (312) 229 64 54 **Fax** 0 (312) 229 64 54

E-Mail senmatbaa@gmail.com

www.senmatbaa.com

Basım Tarihi 22.04.2022

ISSN 1301-8655

Yerel Süreli Yayın

3.000 adet basılmıştır.

GAZETE SOLFASOL'Ü DESTEKLEYİN!

Altı abonelik çeşidinden size uygun olanı seçerek aboneliğinizi başlatabilirsiniz veya yenileyebilirsiniz.

Dijital Abonelik

200TL

Solfasol'ünüz her ay elektronik posta kutunuzda

iyzi.link/AFY2iA

Normal Abonelik

250TL

Solfasol'ünüz her ay adresinize posta yoluyla ulaştırılır

iyzi.link/AFY2Ww

Destekçi

500TL

Destekçi olun ve Ankara gezilerimizde misafirimiz olun

iyzi.link/AFY2eQ

Yurtdışı Abonelik

750TL

Uzaktayım demeyin, Solfasol dünyanın her yerine ulaşıyor!

iyzi.link/AFY2gw

Çifte Destekçi

1000TL

Solfasol'e verdiğiniz çifte destekle bizi çok mutlu edin!

iyzi.link/AFx3Bw

Yaşasın Solfasol!

2000TL

Cömert desteğinizle mutluluktan gözlerimizi yaşartın!

iyzi.link/AFx3Gw

KREDİ KARTI

Online ödeme platformu iyzico üzerinden abone olabilirsiniz. Yukarıdaki QR kodları kullanabilir veya abonelik sayfamızda linklerini bulabilirsiniz.

solfasol.tv/abonelik

PATREON

Patreon Solfasol'a aylık düzenli destek verebileceğiniz online bir kitlesel fonlama platformudur. Belirleyeceğimiz miktar, kredi kartınızdan her ay otomatik olarak çekilerek Solfasol'a aktarılır.

patreon.com/solfasol

BANKA HAVALESİ/EFT

Abone olmak için aşağıdaki hesap numarasına ödeme yaptıktan sonra adınızı, açık adresinizi, e-posta adresinizi ve telefon numaranızı **abone@gazetesolfasol.com** adresine veya **0 536 9566426** nolu telefona SMS ile gönderin veya websitemizdeki abonelik formunu doldurun.

Abonelik Ödemesi için Banka Hesap Bilgileri
TÜRKİYE İŞ BANKASI - KÜÇÜKESAT ŞUBESİ
IBAN TR83 0006 4000 0014 2080 7867 87
Hesap Sahibi: Mehmet Onur Yılmaz SOLFASOL

SOLFASOL'DE ŞEFFAFLIK

DÖNEM MART 01.03.2022 - 31.03.2022

Solfasol, Ankaralılarla buluştuğu ilk günden beri ana gelir kaynağı abonelerinin desteği olan, kâr amacı gütmeyen bir gazete. Mali şeffaflık ve hesap verebilirliği önemsiyor, bütün sivil oluşumlar ve basın-yayın kuruluşlarının bu ilkeleri benimsemesi için öncü olmayı umuyoruz.

GENEL BİLGİLER (31.03.2022 itibarıyla)

Toplam abone sayısı: 1.155
Toplam kurumsal abone sayısı: 51

DÖNEMSEL BİLGİLER

Abonelik yenileme sayısı: 37
Yeni abone sayısı: 9
Kurumsal abonelik yenileme sayısı: 0
Yeni kurumsal abone sayısı: 6

GELİRLER

Yeni abone, abonelik yenileme, patreon: 14.816 TL
T-shirt, gazete satışı, gezi vb.: 0 TL
İlan, Reklam: 0 TL

GELİRLER TOPLAMI: 14.816 TL

GİDERLER

Matbaa Gideri: 12.036 TL
Postalama Gideri: 785 TL
Kira ve Ofis Giderler: 3.700 TL
İdari ve Editoryal Giderler: 10.468 TL
Resmi Giderler: 1.100 TL

GİDERLER TOPLAMI: 28.089 TL

BORÇLAR (31.03.2022 itibarıyla)

Matbaaya Borç: 12.436 TL
Kişilere Borçlar: 105.747 TL
Diğer Borçlar (vergi, muhasebe, kira vb.): 14.538 TL

BORÇLAR TOPLAMI: 132.722 TL

TAKİPTE
KALIN!

Web
solfasol.tv

YouTube
Solfasol TV

Instagram
solfasol_gazetesi

Twitter / Facebook / Google
Gazetesolfasol

KÜLTANKARA
Ankara'nın Haftalık
Kültür Sanat Bülteni

KültAnkara Yayında!

Alisa Candan Karsu

Solfasol TV olarak yepyeni bir programla karşınızdayız! Ankara'nın kültür-sanat yanını keşfetmeye hazır mısınız? Bundan böyle her hafta Ankara'daki kültürel faaliyetler hakkında bilgi sahibi olabilir, haftalık bülteni YouTube kanalımız üzerinden takip edebilirsiniz. Peki bültenimizde neler var? Yaklaşık 15 dakika süren program Ankara'daki konserleri, tiyatroları, sergileri, çocuklara yönelik etkinlikleri...kısacası kültür-sanata dair her şeyi kapsıyor.

Aynı zamanda ayda bir izleyicilerimize seçkilerimizi sunacak; sinema ve edebiyat alanında gelişmeleri izleyicilerimize aktaracağız. Kültürel ve sanatsal etkinliklerinizi paylaşmamızı istiyorsanız **kultursanat@gazetesolfasol.com** adresinden bizlere yazabilir; **https://solfasol.tv/etkinlikler/** sayfasından paylaştığımız tüm etkinliklerin ve daha fazlasının detayına ulaşabilirsiniz.

Kanalımıza abone olmayı unutmayın!

O halde gelin önümüzdeki etkinliklere kısaca göz atalım! Önce konserler:

"Cumhurbaşkanlığı Senfoni Orkestrası 23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı Özel Konseri" **22 Nisan** günü saat 20:00'de CSO ADA'da.

1 MAYIS'a yürürken **24 Nisan**'da 1 Mayıs Şenliği'nde buluşuyoruz. Ekrem Ataer, Tersname ve Mehmet Özer ile birlikte; türkülerle, şiirlerle, halaylarla, marşlarla... Ankara İşçi Meclisi tarafından düzenlenecek olan şenlik saat 18:00'de Ankara Yeni Sahne'de.

"Borusan Quartet" CSO ADA Ankara Mavi Salon'da "Serhan Bali" ile buluşacak. Konser **26 Nisan**'da saat 20:30'da.

Flamenko Ankara Derneği müzisyenlerinin Flamenko icra etmek için bazı geceler bir araya

gelmesiyle oluşmuş olan "Noche De Flamenca" **27 Nisan**'da Fade Stage & Coffee'de.

Direnerek öğreniyoruz, örgütlenerek kazanacağız! İlkay Akkaya, Bajar, Liberte ve Anadolu'nun dört bir yanından direnişçilerin katılımıyla 1 Mayıs Şenliği'nde buluşuyoruz! Etkinlik **28 Nisan**'da saat 19:30'da Nazım Hikmet Kültür Merkezi'nde gerçekleşecek.

Keyifli performansları ve şarkılarıyla "Daydreamers & Nonsmokers", **5 Mayıs** akşamı IF Performance Hall'da.

Genç virtüöz "Elvin Hoxha Ganiyev" Johann Sebastian Bach ve Eugene Ysaye' nin solo keman sonatlarını seslendiriyor. Dinleti **Mayıs'ın 11'**inde CSO ADA'da.

"Bülent Ortaçgil" **11 Mayıs**'ta 6:45KK'de sahnede.

Reggae severlere güzel bir haberimiz var: "Sattas" **12 Mayıs**'ta Ankara'da! Konser saat 21:00'de 6:45KK'de!

Ankara **13 Mayıs**'ta tarihi bir konsere CSO Tarihi Salon'da tanıklık ediyor. "Ghislain Leroy Org Resitali" saat 20:00'de.

"Zuhal Olca" **13 Mayıs**'ta MEB Şura'da sahne alacak. "Candan Erçetin" aynı gün saat 21:00'de Jolly Joker'de.

Armada AVM Açık hava Konserleri başlıyor! **14 Mayıs**'ta "Yaşlı Amca, Ayça Özefe & Batu Akdeniz"; **21 Mayıs**'taysa "Adamlar" Armada Açık hava

Sahnesi'ndeki yerini alacak. Kapı açılış saat 19:00'da.

Ahmet Aslan ayın **14**'ünde solo performansıyla Dört Mevsim Tiyatro Salonu'nda.

Metalseverler bu haberlere çok sevinecek! "Moonspell" **17 Mayıs**'ta saat 20:00'de Jolly Joker'de sevenleriyle buluşuyor. Son dönemlerin en çok sevilen progresif rock gruplarından "Soen" ise **22 Mayıs**'ta saat 21:00'de sahne alacak.

Türk rock müziğinin sevilen ismi "Pera" **18 Mayıs**'ta Milyon Performance Hall'da.

"Şenay Ocak & Uğurcan Özeroğlu Jazz Duo" **20 Mayıs** günü saat 20:30'da Route'da.

devamı sayfa 19'da...

#HAYDI ANKARA Forumu!

4. FORUM KONUSU:
ÇOCUKLARIN ANKARASI

24 Nisan Pazar
14:00 - 16:00

ODTÜ Mezunları Derneği
Vişnelik Tesisi

SOLFASOL.TV'den CANLI YAYIN

1. FORUM KONUSU:
ULAŞIM HAKKIMIZ

<https://youtu.be/tdkvUCDtdYY>

2. FORUM KONUSU:
BARINMA HAKKIMIZ

<https://youtu.be/qRm6loJfQzw>

3. FORUM KONUSU:
ANKARA'DA BİZİ NE HASTA EDİYOR?

<https://youtu.be/b2PikEflhG0>